

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

- Cum? Încă nu-i gata la urmă?!

Desen de V. Crivăț

urzi ca

Unele cooperative au un personal administrativ disproportionat față de cel din producție.

Bravura

Au hotărît vecinii mei
(Și, de! — cum să nu spui ca ei?...)
Au hotărît ca strada noastră, astă vară,
Să ne-o-nfrumusețăm prin muncă voluntară.

Indată eu,
Om săritor de felul meu
Și harnic și voinic,
Vecinilor am început să le explic
Ce-nseamnă munca voluntară
Și cât e ea de necesară:
„Ajunge o duminică senină
Și, cot la cot, ne facem strada o grădină!”
Așa le-am spus, ca să-nțeleagă,
I-am lămurit o săptămână-ntreagă
Și fiindcă știu vorbi aprins,
Pe toți convingii i-am convins...

Ehe! Ce bună-i o povață!...
Duminică de dimineață,
Ți-era mai mare dragul să-i privești.
Cum trec în cîntece frumoase, tinerești,
Și mulți de nici nu pridideai să-i numeri,
Cu tîrnăcoape și lopeți pe umeri...

Eu, fericit, în pijama albastră,
Îi admiram de la fereastră.
(De dragul lor, întrerupsesem somnul...)
Deodată strigă unul: — Domnu'!... Domnu'!...
(Vorbea cu mine...) Va să zică-așal...
Noi toți la treabă, tu la pijama!...
Au început și alții-apoi să zică:
— Măi, parcă-i conte!...

— Contele Costică!...
— Halal poveste!...
— Bravo ție, stai!...
— Păi asta e exemplul ce ni-l dai?
La vorbă primul și la muncă înapoi?
— Coboară-te, lucefăr blind, și hai cu noi!...

Ca să vedeși ingratitudea umană
Și spiritul care există, de șicană!...
— Cum?... le-am răspuns furios, cu glas de zmeu...
Cum? Eu nu dau exemplu?... Tocmai eu?...
Voi, care faceți treabă doar o zi
Și pe urmă cine știe cînd o fi,
Voi mie-mi contestați bravura?
Vă rog nu depășiți măsura!...
Uitați că eu v-am lămurit,
V-am explicat și v-am vorbit
Și-o săptămână am muncit
Cu gura?...

COOPERARE... DAR NU AȘA!...

ILIE,

FIR-AR

SĂ FIE!

de I. AVIAN

La fabrica de mezeluri „Șoricul” eu sînt inginer-șef. Bună fabrică, dar prea mică pentru un inginer ca mine. Pentru afumatul mezelurilor, de pildă, există o secție doar cu șase cuptoare, strîmte, vechi, la care s-au afumat cel puțin 400 de generații de slănină. Unde mai pui că două dintre cuptoare sînt defecte. Prea uzate să mai merite reparații. Din pricina asta și producția secției e scăzută.

A venit la mine Ilie, maistrul secției: „Tovarășe inginer, n-ar fi rău să reparăm cuptoarele”. „N-ar fi rău să le reparăm, dar ar fi bine să construim altele noi. Lucru nou înseamnă cu totul altceva”. „Asta așa e, lucrul nou înseamnă vreo 15 000 de lei, iar reparația înseamnă vreo 500!”

Meschin om și Ilie ăsta! Se ține de fleacuri, de cîrpăceală, om fără orizont. „Mă Ilie mă, cuptoarele astea-s neîncăpătoare, strîmte”. „Și ce? O să spună șunca slăniei: ăsta-i locul meu, dă-te mai încolo!?” Și apoi, tovarășe inginer sînt neîncăpătoare fiindcă două cuptoare zac de pomană, nereparate!...

Încerc să-l conving: „Mă Ilie, nu fi retrograd, pe lipie de cuptoare.

azi cînd cuptoarele au ajuns la o asemenea tehnică!...” „Dar ce-ai vrea, tovarășe inginer, să afumăm porcii într-un «Siemens-Martin»?... Să scoatem cîte 15 șarje de slănină pe oră? Să băgăm panica în porci? Producția noastră e calculată exact pentru cele șase cuptoare. De ce să cheltuim bani mulți, cînd cu bani puțini obținem aceleași rezultate?”

Poftim de vorbește cu Ilie! Păi, nu-i mai simplu să dărîm peretele din stînga, să dărîm peretele din dreapta, să dărîm cuptoarele, să clădesc altele noi și pe extreme încă două! Numai estetica, și tot face 15 000! Mie îmi trebuie bani de investiții, pentru o afumătorie nouă, și dumnealui vrea să ridice producția cu cîrpăceli!... Ce te miri, fabrică mică. Din cinci pași o înconjurî toată. Dacă mai faci un pas ești în stradă, și de aici încă doi și ești la minister.

Iar aici, la minister, totul e să știi cum să pui problema. Dacă spui: „Tovarășe director general, vă rugăm să ne aprobați”, n-ai obținut nimic. Dacă spui: „Tovarășe director general, ne trebuie”, obții totul. Și ca să obții totul, neapărat să ceri mai mult decît tot. Ceri tot plus 10%, așa ca ei să-ți dea

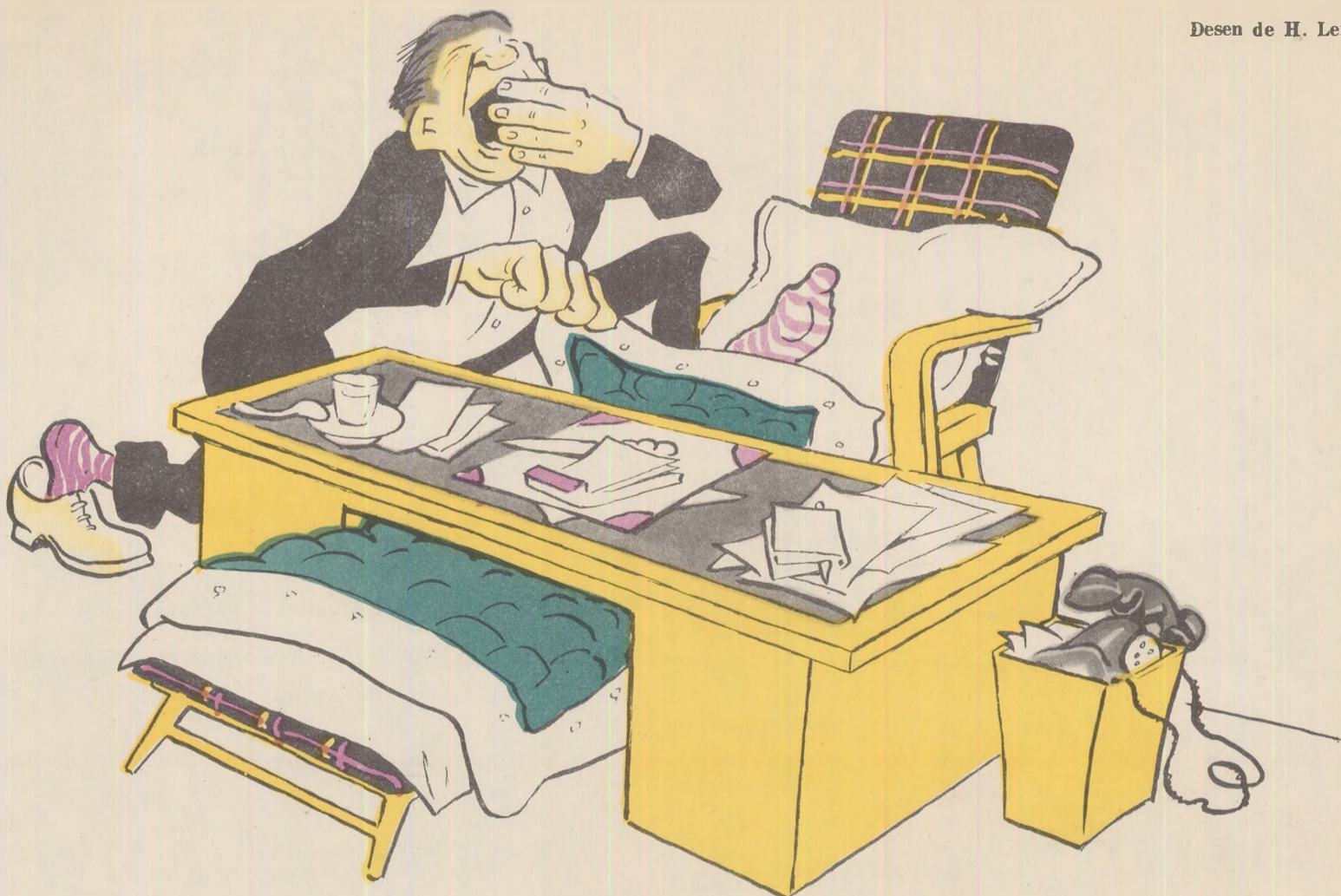
tot minus 5% și pînă la urmă dacă mai intervine și contabilul-șef, obții exact cît îți trebuie. Mie îmi trebuie 15 000 lei pentru afumătorie, așa că l-am luat prin surprindere: „Tovarășe director general, vă plac mezelurile?” „Îmi plac!...” „Vreți să mîncăți mai multe?” „Nu vreau, fiindcă eu sufăr de gastrită!” „...Da?... Bine, dar copiii dumneavoastră nu suferă de gastrită, nici nepoții dumneavoastră. Ce-or să-și ia la școală dacă nu sandvișuri cu șuncă? Șuncă fragedă, șuncă afumată!” „Uite ce, tovarășe inginer, să nu-mi faci poftă că leșin aici, și acum n-am vreme de leșinuri fiindcă mai am de terminat cîteva lucrări. Știi ce vrei! Investiții! O sală nouă, cuptoare noi pentru mărirea producției!...” „Șuncă, tovarășe director, mai multă șuncă, mai multă slănină! N-ai citit și panourile-reclamă: «Dați copiilor cît mai multe dulciuri... asta, cît mai multă șuncă». Ne trebuie secție nouă, cuptoare noi!” „Posibilitățile existente le-ați epuizat pe toate?”...

Eu îi vorbeam despre cuptoarele care nu există, el îmi răspundea despre cuptoarele care există. A doua zi iar, a treia zi iar. O săptămână am stat la minister de dimi-

neață pînă seara. Pînă la urmă mi-a spus directorul: „Domnule, dacă ai de gînd să mai stai pe aici la minister, să-ți fac transfer, ca barem să stai în regulă!”

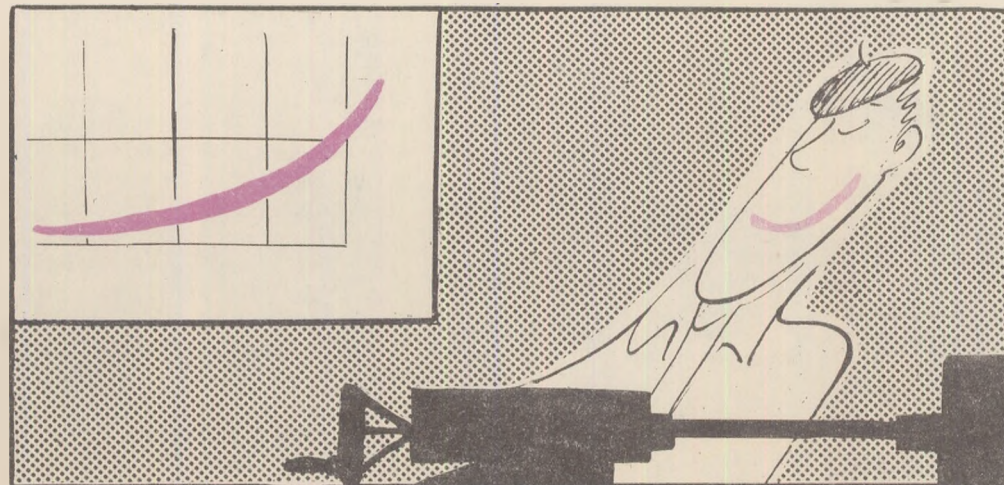
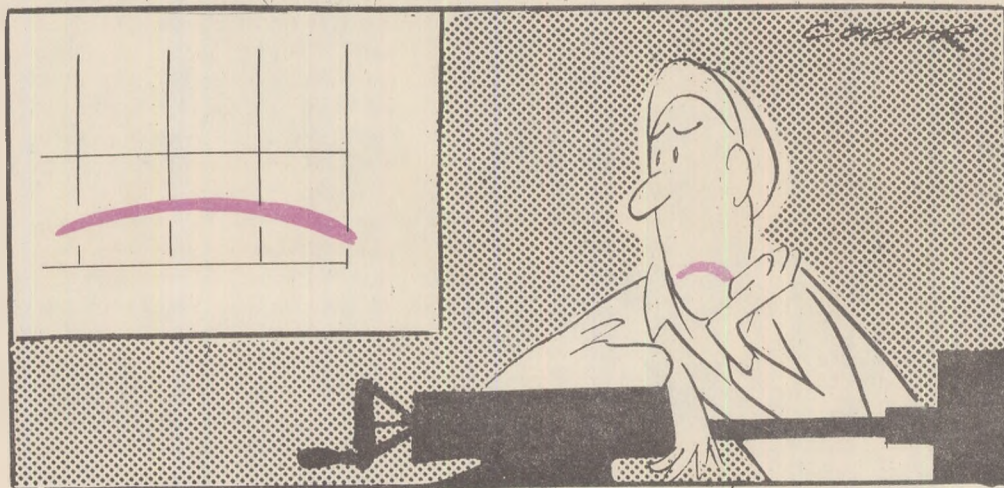
În a zecea zi, directorul general își ridică plictisit nasul dintre hîrtii și-mi spune: „Dumneata ce crozi? Directorul de la Investiții are cap?” „Are”. „Dar directorul de la Planificare are cap?” „Are”. „Dar cel de la Tehnic are cap?” „Are”. „Atunci uite ce, mai stai și pe capul lor că pe mine m-ai omorît!...” Așa că m-am înapoiat la fabrică. Îl zăresc pe Ilie în curte: „Mă Ilie, cuptoarele nu s-a aranjat nimic!...” „Ba s-a aranjat totul”. Și mă poftesc în afumătorie, unde n-am mai dat de zece zile. Face el: „Le-am reparat pe cele două!” „Văd!” „Le-am amenajat pe toate șase...” „Văd!” „Producția s-a ridicat cu 10% fiindcă am mărit grătarele”. „Văd!” „Totul a costat 500 lei”. „Aud?” „Apoi continui sec: „Mă Ilie, tot mai bine dacă obțineam investițiile!” „Aud?” „M-ai făcut de ris la minister! Îmi crapă obrazul”. „Văd!”...

Și de necaz, m-am protăpît în fața cuptoarelor încărcate cu șuncă și am mîncat două sandvișuri cu brînză!...

CHIULANGIUL: — Acum, că am semnat condica...

Desen de Nell Cobar

Pagini de critică

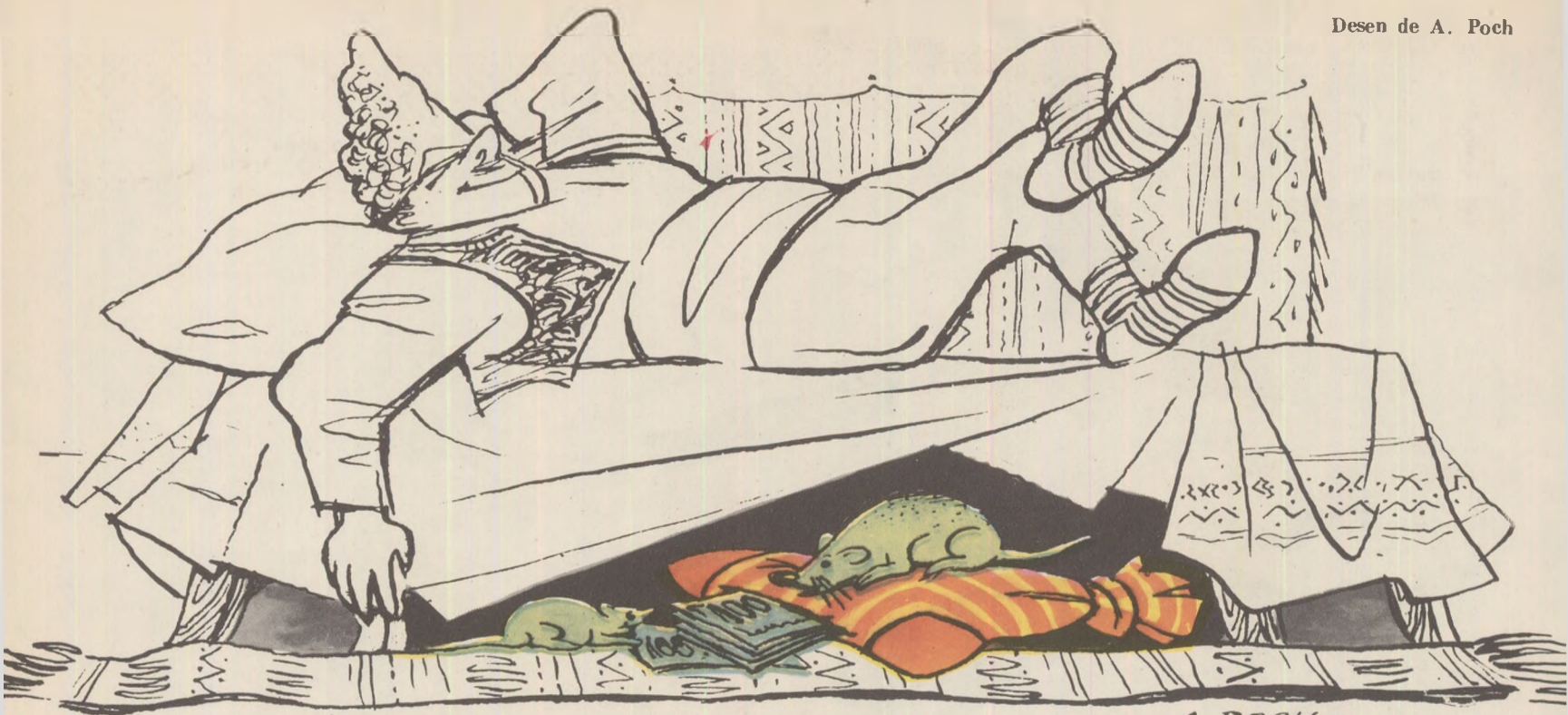
„Maestrul nostru, în această carte,
 „Ne-a demonstrat talentul său imens
 „Dezvăluind adevăratul sens
 „Al luptei juste dusă pin' la moarte.

„Romanul lui uluitor de dens
 „(Cincisutezece pagini prima parte)
 „E captivant căci duce mai departe
 „Idea optimismului intens.

„El împletește-n mod strălucitor
 „Dramaticul cu fire de umor...“

.....
 Aici, subtilul critic s-a oprit

Intrerupându-și gândul și elanul
 Deoarece la timp și-a amintit
 Că deocamdată n-a citit romanul

- Papă, ronțisorul tatii, sînt BANI BUNI...

Nu crezi că e prea tare?

La atelierul de matrițerie, de la o vreme, consumul specific de materiale crește nejustificat. Iar consumul specific, să știți, nu-i ca un copil, care, dacă crește, înseamnă că metabolismul funcționează normal, așa că părinții pot fi bucueroși. Când crește consumul, înseamnă că ceva funcționează anormal, așa că nu-i nici o bucurie. Și, bineînțeles, totul se sparge în capul inginerului-șef, despre care unii zic că ar fi cam prea tolerant în această privință.

— Eu, tolerant? a strigat el, cînd a auzit despre ce este vorba: — Ei bine, voi ancheta personal cazul. Voi face un raport amănunțit și, să știți, nu-l văd bine pe vinovat!

Inginerul-șef nu s-a apucat să facă singur raportul. L-a făcut în colaborare cu mine. Colaborarea noastră constă în aceea că inginerul-șef dictează, iar eu scriu:

„S-a dovedit că într-adevăr consumul specific crește nejustificat, și aceasta este în bună măsură din pricina neglijenței condamnable a maestrului Clăbuc, șeful atelierului“. E tare?

— E tare! — zic.

— Nu crezi că e prea tare?

— De, știu eu?

— Eu cred că e prea tare. O să dea Clăbuc de bucluc! Și nu sînt eu omul care să-l bage în bucluc pe bietul Clăbuc! Aici trebuie o critică constructivă, să-l ajutăm, nu să-l nimicim. Știi ceva? Șterge cuvîntul „condamnable“ și citește ce a rămas.

Citește:

„...aceasta este în bună măsură din pricina neglijenței maestrului Clăbuc, șeful atelierului“.

— Bun. Acuma mai poți să zici că e prea tare?

— Nu mai pot

— Cum nu mai poți, băiatule?

— zice.— Il faci pe om de neglijent și zici că nu e tare. Păi știi ce înseamnă neglijent? Neglijent înseamnă lipsit de vigilență, înseamnă gură-cască. Pentru neglijență, cine știe ce mai iese.. dacă este cazul. Spune, nu-i păcat de bietul Clăbuc?

Zic:

— Păi, la el nu este cazul de...

— Aha! — zice. — Dacă nu e

cazul, de ce să-l facem neglijent? Taie repede „din pricina neglijenței“ și pune „din pricina unor lipsuri“ Ia să vedem ce a ieșit.

Tai, schimb și citește din nou:

„...aceasta este în bună măsură din pricina unor lipsuri ale maestrului Clăbuc, șeful atelierului“

Zice:

— Așa mai merge. Acuma cred că

maistrul Clăbuc o să fie mulțumit.

— Mulțumit, vorba vine!

— Cum, vorba vine?

— Sigur — zic. — Ia să spună careva că lucrurile merg prost din pricina lipsurilor dv., să vedem, o să fiți mulțumit?

Aici, inginerul-șef a rămas o clipă în zumpănă:

— Mda, e cam tare, să schimbăm.

— N-am zis că trebuie să schimbăm—îi explic eu. — Am zis numai că meșterul n-o să fie mulțumit

de acest cuvînt, deși parerea mea este că îl merită.

— Dacă n-o să fie mulțumit, ce importanță are dacă îl merită? Taie, băiatule, eu nu vreau să produc nemulțumiri. Nu vreau să intre la apă Clăbuc din cauza mea, pentru un cuvînt!

— Atunci, să-l tai?

— Taie!

— Și ce să pun în loc?

— Pune altceva. Mai propune și dumneata, nu lăsa totul pe

mine. De exemplu, în loc de „lipsuri“, poți să pui „atitudini negative“

— Așa nu mai e prea tare?

— Ba da: gîndește-te, numai pentru două cuvinte, bietul Clăbuc s-a ras de primă pe tot trimestrul.

— Primă — zic — oricum nu ia, după cele întîmplate.

— Știu asta. Dar de ce să i-o tai eu? Să i-o taie alții! Ce avem noi cu Clăbuc? Ne-a făcut

ceva? De ce să ne legăm de om, netam, nesam?

Problema se complică din ce în ce. Zic:

— Judecînd la rece, nici vorba nu poate fi să ia Clăbuc primă.

— De ce nu poate fi?

— În primul rînd, pentru că îl criticăm noi aici.

— Crezi?

— Cred.

— Atunci înseamnă că ar fi prea tare să-l criticăm. Să nu-l mai criticăm.

— Cum? Să nu-l mai criticăm pe vinovat?

— Asta-i acum! Că n-o fi numai el vinovatul! Mai sînt și cauze obiective, de care trebuie să ținem seama. Nu trebuie să cocoloșim cauzele obiective. Nu trebuie să fim indulgenți cu ele! Trebuie să fim necruțători. Scrie: „aceasta este în bună măsură din pricina unor cauze obiective.“

În încheiere, am arătat cum maestrul Clăbuc luptă neînfricat cu aceste cauze, pe care așteptăm din zi în zi să le învingă în mod eroic.

Am predat raportul și am așteptat, dar lupta maestrului Clăbuc cu cauzele obiective nu se apropie de vreun rezultat. Consumul specific de materiale crește mereu. Și lumea e din ce în ce mai neliniștită. Problema s-a ridicat în ședință sindicală. Toți sînt de părere că maestrul Clăbuc e de vină, că e prea neglijent! Și inginerul-șef, că e prea indulgent. Prea tolerant.

— Eu, tolerant? — a sărit ca ars inginerul-șef. — Nu e adevărat! Apreciați nejust! Nu cunoașteți cauzele! Am să fac un referat...

Pînă să facă el un referat l-au criticat în ședință de i-au mers fulgii.

Cînd am ieșit, inginerul-șef s-a scărpinat după ureche și a oftat:

— Au cam avut dreptate, făcu el, dar ce zici? Tare! Grozav ne-au săpunit!!

— Da,— zic.— A ieșit... clăbuc!

VICTOR PIȚIGOI

BLESTEM

Vino iapă

De te-adapă

*Din paharul lui de ceai
(Și mai cheamă și alți cai)...
Umple-i visele, Moș Ene,
Cu reptile și hiene
(Dacă nu-i deajuns și crezi,
Adă și doi pechinezi,
Urduroși și bulbucați
În paltoane îmbrăcați).*

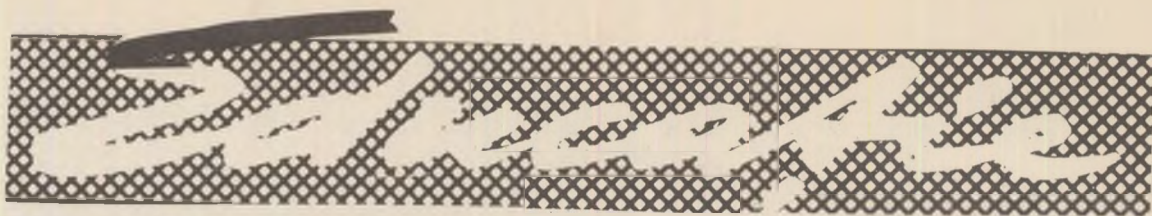
*Nu-l lăsați pe omul rău,
Nesimțit și tălălău,
El e cel ce-o veșnicie
La spectacole-ntrizie,
Scoală-n stal un rînd întreg,
Calcă ghetele că-i bleg,
Bijbîie venind din hol,
Calcă tropăind în gol
Și izbește-n treacănt ca un
Bulgăr toba unui scaun.
El e cel ce comentează
Replicile ce urmează
Cu o voce ridicată
Ca să vadă sala toată
Că a mai văzut odată
Comedia prezentată...*

*Și în lojă cînd s-așează
Sala o însămințează
Cu produse de dovleac
Sau soreață, după plac...
Nu știu cum se-ntîmplă că
Scaunul pe care stă
Are singurul în sală
Scîrț în doză infernală.
Dacă-n schimb lui i se pare
Că un altul oarecare
A întors netam-nesam
Cîte-o foaie de program,
Se întoarce încrunțat
Țiți-ind exagerat
Ariciosul său obraz.*

*(Ciupe-l-ar a doua zi
Lama cînd s-o bărbieri!)*

*Iar la teatru de-o să fie
Și-altă dată o să vie
Nimeri-r-ar piesă proastă
Și-un vecin să-i stea în coastă
Și programul să i-l ia
Înapoi să nu i-l dea.
O femeie-n față care
S-aibă chef de cuvîntare,
Și-un copil într-o masivă
Fuză interogativă.*

*Pin-atunci, procler-trocler,
Suie-n nasul lui incet
Și de nu e chip cu el
Mai adoarme-ni-l nișel,
Umple-i visele, Moș Ene,
Cu reptile și hiene
Dar și-așa e vai de sală
Că e pus pe sforăială.*

Tatăl năvălește ca un uragan și, trîntind ușa în urma lui, se proptește în mijlocul odăii, cu ochii văpaie:

— Unde-i Vasilică?

Doi ochi licăresc vinovați de după dulap, înverșunînd mai tare uraganul, întărîtînd mai virtos glasul care tună:

— Va să zică d-ăștia-mi ești? Ți-arăt eu! Las-că-ți fac eu educația!

Fără alte explicații, mîna stînga a tatălui apucă mîinile vinovatului, în timp ce mîna dreaptă a tatălui îi aplică educația.

Abia acum prinde glas și mama, care înainte stătuse mută, deșertînd pudră dintr-o cutie într-alta:

— Ce faci, omule?

— Nu se vede? Îi trag o bătaie!

— Pentru ce bătaie, omule?

— Pentru că bătaia e ruptă din rai.

Citești în ochii mamei că nu e de loc convinsă de unde anume e ruptă bătaia.

— Stai, bărbate, că n-a rupt-o el! Ce s-a întîmplat?

— Ce s-a întîmplat? Să-ți spună dînsul!

Dar „dînsul” se ține cu amîndouă mîinile de locul lovit și, deocamdată, nu poate articula decît sughițuri:

— Ihî, hî, hî!

— A luat patru — explică tatăl.

— Patru pe trimestrul I. Mi-au spus copiii, în stradă.

— La aritmetică?

— Nu.

— La citire?

— Mai rău, la purtare. Auzi, patru!

— Pentru ce, patru?

— Intreabă-l pe dînsul!

Dar „dînsul” încă nu este decis să facă declarații. Cu toate acestea, mama începe interviul:

— Pentru ce ai luat patru, Vasilică?

— Pentru purtare.

— Ei, ce-ai făcut?

— M-a prins... ihî... m-a prins cînd băteam un coleg. Un băiat mai mic.

— Ai bătut un coleg? — îl smucește tatăl din nou. — Unde ai învățat să bați, bătașule? Ei lasă, că te dezvăț eu de bătaie, auzi? Te snopesc!!

P. LUDMILA

INSTANTANEE DIN TURCIA

— Redacția se află aici, iar redactorul — peste drum!

Desen de Boris Leo (din „Krokodil”)

CÎND ARUNCI LADA DE SUS...

De cînd sînt la depozitul ăsta alimentar la care lucrez de vreo trei luni, am căpătat o pică nemai-pomenită pe cel care a inventat sticla și pe celălalt care a avut ideea să facă din sticlă borcane. Am eu un dînte și împotriva celui de al treilea care a observat că borcanele pot folosi ca ambalaj pentru dulcetuuri, conserve, gemuri și altele, cînd pentru asta erau deajuns cutiile de tablă, dar dacă nu era ăla cu ideea să facă din sticlă borcane, ci numai geamuri, totul ar fi fost în regulă.

Problema stă în felul următor: cînd o fabrică ne trimite un autocamion încărcat cu lăzi pline de borcane, trebuie să iei fiecare ladă s-o porți ca pe un prunc nou născut în brațe, s-o pui jos atent pentru că altfel s-ar putea sparge borcanele și există tot felul de pretențioși care nu înghit nici în ruptul capului gem de caise cu sticlă pisată sau dulceață de căpsune cu cioburi, fie ele cît de mici. De aceea cînd vine un autocamion cu borcane, descărcatul ne ia o mulțime de timp și nici măcar nu te distrezi.

În schimb, cînd ne vine un camion cu lăzi în care sînt cutii de conserve e o plăcere. Sărim patru inși în camion și încep să zboare lăzile prin aer de parcă le aruncăm cu praștia. Desigur nici asta nu-i ușor, căci nu-i glumă să ridici o ladă de cîteva zeci de kilograme și s-o arunci de la doi metri înălțime, dar tot e mai simplu decît să te urci s-o iei în brațe și s-o duci pînă în magazie ca pe copilul tău. Și unde mai pui că avem și o distracție. De cîte ori aruncă unul o ladă, ne uităm să vedem dacă lada, la contactul cu pămîntul, se face praf sau nu se face praf. Lăzile de altfel sînt solide, dar rezistă foarte puțin deoarece în viteza cu care le aruncăm noi nu se poate să nu se desfacă, pentru că o ladă de lemn nu e totuși o ladă de fier, chiar dacă e bătută în cuie. În plus, avem în felul acesta încă o economie de timp și

de muncă pentru că lăzile oricum trebuie să le desfaci și să așezi cutiile de conserve în stivă. Care va să zică, ia ciocan, ia clește, scoate cuie, deschide capacul, treabă multă. Așa rezolvăm mai simplu. Nimeni nu ia clește, nimeni nu ia ciocan. Toată lumea ia lada, hop sus, jos, gata! Fără clește, fără ciocan. E adevărat că și fără ladă, dar noi sîntem depozit de alimente, nu de lăzi. După fiecare descărcare de soiul ăsta, curtea depozitului rămîne ca după „Tai-fun la Nagasaki“, și dacă s-o face și la noi vreedată un film cu furtună, o să-i chem la noi pe tovarășii de la cinematografie ca să filmeze exteriorale. Totuși, eiteodată, cînd nici noi, nici autocamioanele nu mai pot intra în curte din cauza cimitirului de foste lăzi, ne facem cărare și acum avem în curte un fel de alei străjuite pe margini de șiruri de scîndurie care a fost odată ladă și a devenit alei.

Odată însă a venit șeful și cînd a văzut aceste alei, a strigat: „Alelei, firtații mei! Ați făcut din lăzi alei? Alelei! Să nu mai văd harababura asta de scînduri în curte. Să faceți curtea lună!“ Se făcuse șeful foc și pară. Noi am rămas cam încurcați. Cum să cureți curtea, că era ca după cutremur. Dar ne-a venit în ajutor unul din cele patru anotimpuri: iarna. „Mă fraților, rostii eu, cum spuneai că s-a făcut șeful?“ „Foc și pară!“ „Ei, zic, o să facem și noi la fel! Pară e mai greu, dar foc merge!“ Am curățat godinul din magazie și într-o lună numai jumătate de curte mai era în dezordine, pentru că cealaltă jumătate ieșise pe coș. Era în magazie o căldură ca în baie. Pentru că, vedeți, scîndurile astea ard grozav. Surcele, ce mai. „Mă fraților, zic, am avut noroc că nu ne-a pus în magazie calorifer! Cine ne mai curăța nouă curtea, dacă nu era godinul ăsta?“ „Ca să vezi, face altul, cum te încurcă în muncă descoperirile astea moderne cum e caloriferul! Tot

godinul din bătrîni e mai bun!“ Și a aruncat în godin încă un coț de curte.

Dar, într-o zi, ne-am pomenit în curte cu vreo trei tovarășii. Erau delegați de la niște fabrici. Il căutau pe șeful. Era plecat la minister. „Dar, spuneți-ne nouă, făcui eu, poate vă putem servi noi!“ „Păi, uite ce e, spuse unul din delegați, cînd ne trimiteți înapoi lăzile?“ „Care lăzi?“ „Ambalajul, frate!“ Noi ne-am uitat instinctiv spre acoperișul magaziei, de unde pe coș ieșea ambalajul. „Lăzile astea, spuse alt delegat, costă bani grei! Scrie și în facturi că trebuie să ni le înapoiati!“ Noi ne-am uitat unul la altul, și în clipa aceea ne-am gândit că avea totuși și caloriferul rostul lui. Unul din delegați își aruncă privirea roată prin curte: „Dar nu prea văd lăzi în curte! Pesemne că le-ați expedit, nu?“ Noi ne uitam la fumul care ieșea pe coș, și ne gîndeam că dacă le-am expedit spre ceș nu există șanse ca să ajungă vreo ladă la fabrică. Și fumul în care erau bani grei se ridica ușor în sus și se risipea în aer. După ce au plecat delegații cu promisiunea că o să mai revină, noi ne-am strîns toți în jurul godinului fierbinte, dar parcă tot ne era frig. Tăceam toți. „Mă, fraților, spuse unul dintre noi într-un tîrziu, trebuie să facem rost de ciocan și de clește și să aruncăm naibii godinul ăsta!“ „Ascultă, spuse altul, nu mai pomeni aici de aruncat, că mă trec nădușelile! O să-l ducem în brațe!“

Întreprinderea noastră trebuie să plătească penalizări pentru ambalajul neînapoiat. Noi, se pare, o să fim trași la răspundere. Pînă una alta, la noi în magazie au apărut două pancarte mari pe care scrie: „Cînd arunci lada de sus, cîteva zeci de lei s-au dus!“ Iar pe cealaltă: „Dacă vrei să n-ai tapaj, nu te-ncălzi la ambalaj!“

SADI RUDEANU

Dedicată centrului de comandă nr. 2 al Cooperativei „Stăruința“ din str. Alecu Constantinescu.

*Cred că nu am nici o vină
Și-adevărul vă spun vouă:
Am un picioruș cam mare
Numărul 39.*

*Dat fiind dimensiunea
Ce-o suport de-ațișia ani
Într-o zi am fost la toate
Centrele de pe Lipskani.
Ba am fost și-ntr-un depozit
Tocmai dincolo de teatru
Dar n-avea decît sandale
33 și 34.*

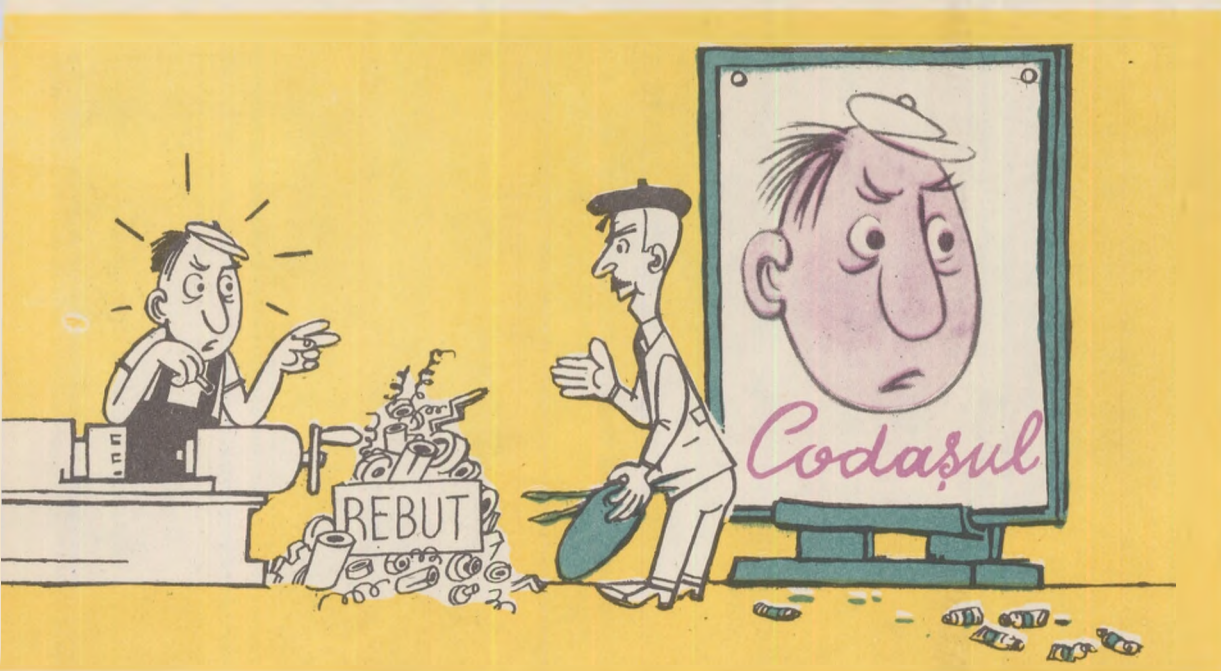
*Plictisită de-ațiș umblei
Casă scap de tîrăboi
Am intrat direct la Centrul
De comenzi nr.2.
Unde mi s-a luat măsura,
Mi s-a dat un bon de mînd
Și mi-au spus că va fi gata
În cel mult o săptămîină.
Însă peste-o săptămîină
Responsabilul poznaș
Mi-a spus: — Încă nu sînt gata
Maistrul e plecat la Iași.
— Și ce face el acolo?
— Soața i-a telegrafiat
Miercuri, c-a născut doi gemeni
O fetiță și-un băiat.
Dar în orice caz matala
Aibi încredere în noi
Și mai vino joi p-aicea!
— Care joi?
— În orice joi!*

*Am venit și joi și vineri
Și cu mama, și cu tata,
Și în august, și-n septembrie,
Dar sandalele nu-s gata.
Da-ntr-o zi — o zi măreață —
Am sosit iar la cizmari
Și-au fost gata! Dar, eroare!
Cu trei numere mai mari!
— Nu-i nimic, piciorul crește,
Se dilată cu-ncălzitu'...
— Da, dar vezi, n-am la picioare
Numărul lui Gogea Mitu.*

*După multă-alergătură
Și atîtea angarale
Mi-a luat din nou măsură
Și-mi făcu alte sandale
Elegante, cu barete
Și-mpletite, cu butoni...
Și am să le port tovarășii
Cu plăcere,... da-n șoșoni!*

*Și acum, ca încheiere,
Am și eu un drept, îmi pare,
Celor de la „Stăruința“*

*Să le pun o întrebare:
— De-mi comand acum sandale
Să nu fie-o vorbă goală:
Vor fi gata cînd vor merge
Gemenii-amindoi la școală?*

MARINICĂ: — Preferam un portret mai mic!...
CARICATURISTUL: — Pentru dumneata nu fac economie!!

Desen de Nic. Nicolaescu

ION PRIBEAGU

Recurs

Tovarășe Președinte,

Prin prezenta vă rog să casați sentința de divorț pronunțată împotriva mea deoarece acuzațiile ce mi s-au adus nu corespund realității. Și pentru a vă convinge de acest lucru, vă expun mai jos, în rezumat, ce fericit am conviețuit împreună cu consoarta mea că, la un moment dat, chiar dînsa a spus: soț ca mine mai rar... Și cu cît mai rar, cu atît mai bine!

În acțiunea de divorț a afirmat că eu fac lux iar de ea nu mă interesez, ceea ce este inexact deoarece i-am făcut șase rochii, dar cu toate acestea mai vrea încă una, pe motiv că alea șase au fost făcute... acum șase ani.

M-a învinovătit pe mine pentru faptul că nu știu ea... pe ce îmi cheltuiesc salariul, deși eu niciodată nu i-am reproșat că își cheltuiește salariul pe apă, lumină, chirie și pe alimentele pe care le consumăm împreună. Mai susține că nu-i dau nici o mîină de ajutor în gospodărie. Și și-a exemplificat acest neadevăr prin faptul că sparge singură lemnele iar covoarele le bate idem, deși, la treaba asta, eu am ajutat-o totdeauna, dîndu-i... sugestia, s-o ajute sora ei care locuiește în aceeași curte cu noi. Îmi găsește nod în papură și din faptul că la teatru și alte spectacole mă duc singur, dar lucrul acesta eu l-am făcut numai din spirit de economie, că doi pe un bilet nu putem intra.

Dînsa are pretenția să plecăm împreună la mare în concediu, deși nu știe să înoate nici măcar la ștrand!

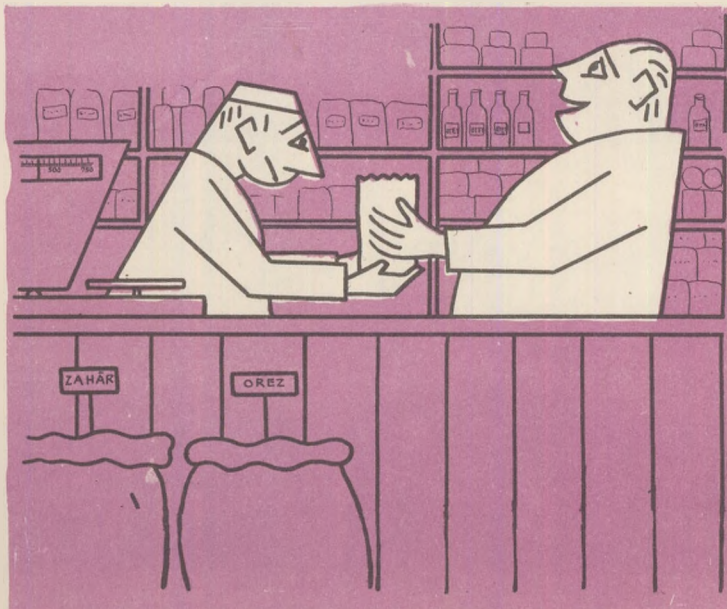
M-a acuzat că mă port urît dar, cum oare altfel decît urît poate fi calificat gestul ei atunci cînd, găsind la mine fotografia unei persoane brunete, a rupt-o în zeci de bucăți și a aruncat-o pe fereastră, deși afară ploua cu găleata iar persoana din fotografie era numai în rochie cu mineci scurte și fără fulgarin.

Cînd sosesc acasă tîrziu, mă roagă să vin mai devreme iar cînd se întîmplă și vin mai devreme, mă roagă să vin mereu așa, ceea ce înseamnă că, oricum aș veni, dînsa tot găsește ceva de spus.

Din cele ce v-am relatat, reiese clar că toate motivele invocate de soția mea nu sînt adevărate și de aceea vă rog să casați sentința de divorț și să-i atrageți și dv. atenția că nu se face să divorțeze de un soț așa ca mine că... unde mai găsesc eu o soție așa?

Vă mulțumesc cu anticipație, un soț ideal
pt. conf. V. RĂDULESCU

UNEORI, DUPĂ FACEREA INVENTARULUI

- Tovarășe responsabil, aveți jumătate din surplusul de zahăr
- Bravo Illel! Îmi place că am personal cînsît...

Desen de L. Livadaru

Mai sînt și asemenea sportivi

Desen de Val Munteanu

- Întotdeauna am fost pentru sportul de masă !!

SFATURI PSEUDO-MEDICALE

Dacă ați răcit, intrați în primul bufet și comandați o cană cu vin fiert, fără sifon. Și, pînă vă servește ospătarul, o... să vă treacă toate nădușelile, ceea ce este recomandabil la răceală.

Cînd vă opăriți cu ciorbă, duceți-vă la o lăptărie, cereți un borcan cu iaurt și... suflați în el, conform zicalei din bătrîni.

La gripă este bun ceaiul de tei și nu ceaiul... dansant.

Epigrame

Unei tinere „dezinteresate”

De ce nu m-aș căsători cu el,
Eu îl iubesc profund — pot să vă spun.
Mi-e drag fiindcă-i amabil, frumúzel,
Și are-un fond (în mii) destul de bun.

Unuia care după ce a fost avansat
merge cu nasul pe sus

Prietenia noastră din trecut
A fost un joc naiv pentru cei proști.
Tu treci ca și cum nu ne mai cunoști,
Iar noi... abia acum te-am cunoscut.

Cum înțeleg unii soți „punctualitatea”

Să fii punctual e-o mare calitate,
Indiferent că ninge sau că plouă
El de la acest principiu nu se-abate,
Și vine noaptea punct... la ora două.

EPITAF

Unui arivist

În viața lui avut-a un păcat,
Colegii-și defăima fără regret.
Dar azi la groapa-i aflu un secret:
C-a fost și el într-un tîrziu „săpat”.

I. LAN

La unitatea nr. 26 din Șos. Giurgiului a cooperativei de frizeri și coafori „Progresul” frizerița care a fost de serviciu în ziua de 15 oct., dimineața, nu dezinfecă briciul.

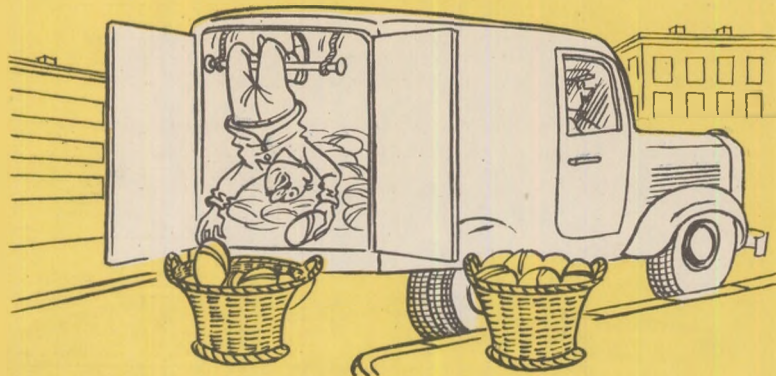
Caricaturistul GH. CHIRIAC propune: Un magnet care să atragă briciul spre borcanul cu dezinfectant.

Unii vânzatori ar trebui să ia exemplu de la cei care lucrează la magazinul „Spicul” din Bd. 6 Martie folosind pentru servit un cleștișor.

Proiect de clește, propus de caricaturistul A. PAVEN pentru acei vânzatori care în neapărat să servească cu mâna.

În ziua de 14 octombrie, la centrul de pâine din strada Ion Vidu nr. 11, descărcătorul care lucrează pe autoduba nr. 52.113-B a intrat cu picioarele în mașină.

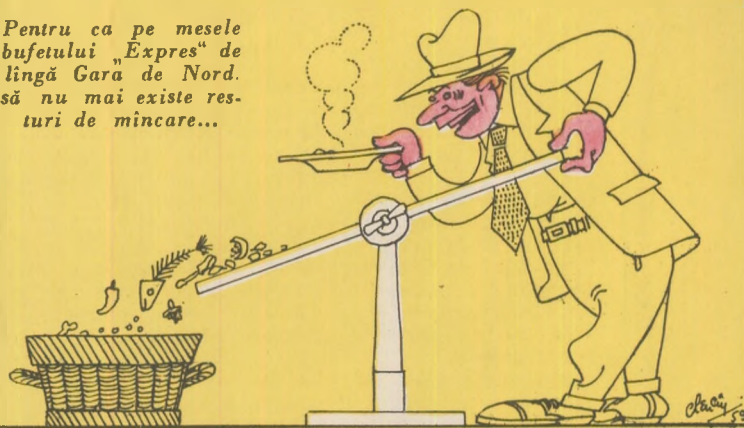
Propunerea caricaturistului FRED GHENĂDESCU

Bucătăria bufetului din str. Laborator nr. 100 este mult prea mică și lipsită de robinet.

Caricaturistul IONIȚĂ JIANU propune: Să fie angajați trei din cei șapte pitici.

Pentru ca pe mesele bufetului „Expres” de lângă Gara de Nord. să nu mai existe resturi de mâncare...

Caricaturistul AL. CLENCIU propune: Instalarea unor mese basculante.

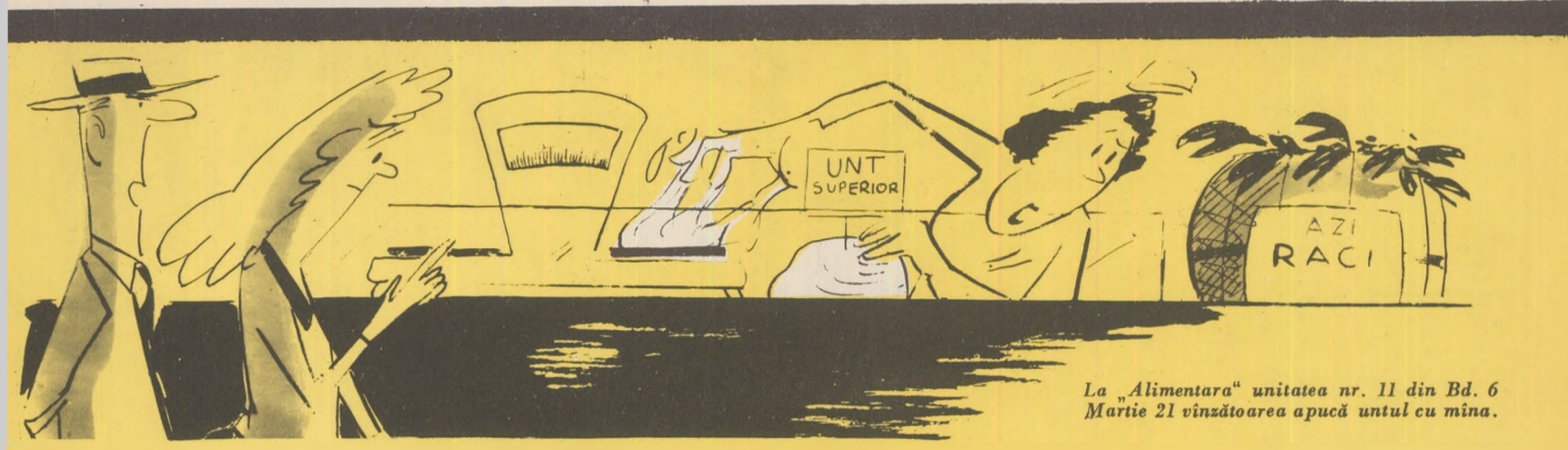
Pentru soluționarea unor probleme de igienă constatate de Urzica, caricaturiștii prezintă următoarele sugestii

La boxele 21, 27 și 28 din incinta Halelor Obor, articolele care au ambalaj de celofan sînt lăsate descoperite și expuse prafului.

Ambalaj propus de caricaturistul N. CLAUDIU

La „Alimentara” unitatea nr. 11 din Bd. 6 Martie 21 vinzătoarea apucă untul cu mina.

— Acum, te rog să mă servești tot d-ta cu douăzeci de raci!...

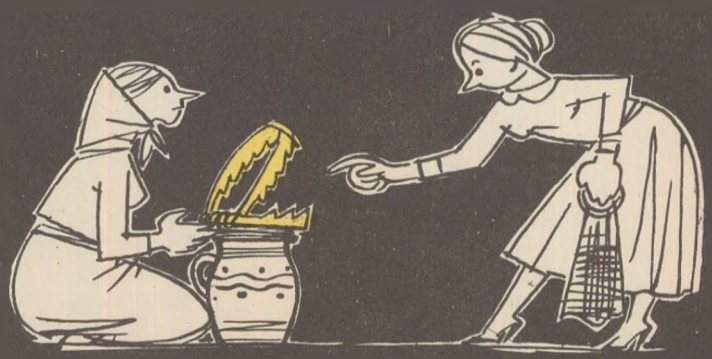
Desen de NELL COBAR

În ziua de 15 oct., la subunitatea de pe Șoseaua Giurgiului nr. 1 a bufetului „Tușnad” a fost găsit preparând micii în mod neigienic — un cărușăș particular: „Nea Mitică”.

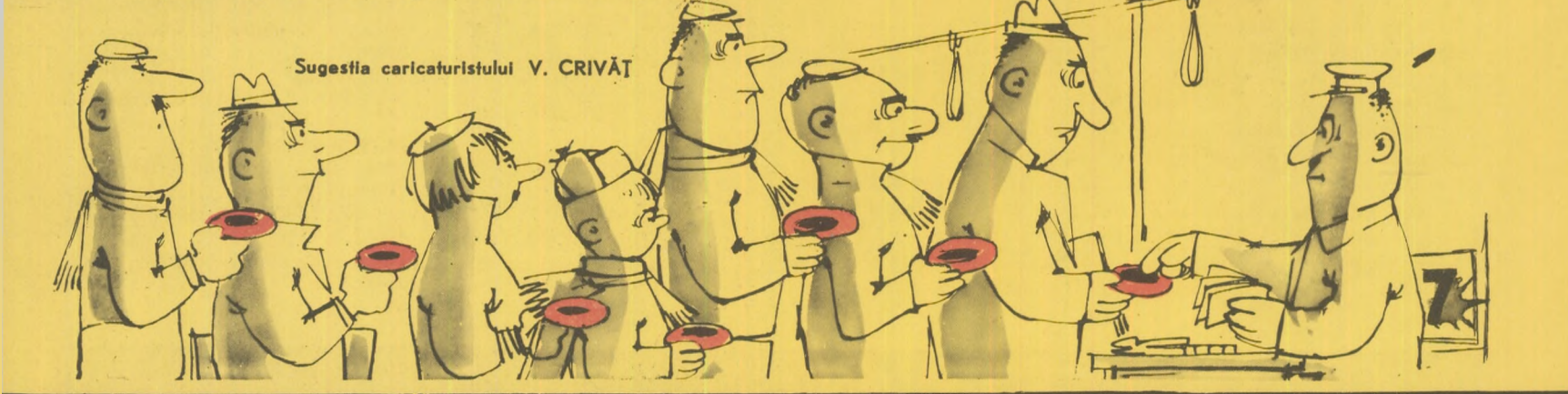
Desen de C. CONSTANTIN

În Piața Elefterie unele gospodine iau smântina cu degetele pentru a o gusta

Propunerea caricaturistului A. POCH

În lipsa buretelui, unii încasatori I.T.B., — cum e cazul celui cu nr. 8417 — obișnuiesc să-și umezească degetele cu salivă cînd numără banii.

Sugestia caricaturistului V. CRIVĂȚ

La bufetul „Fetești” unitatea nr. 60 din str. „11 Iunie” nr. 60 fețele de masă sînt murdare.

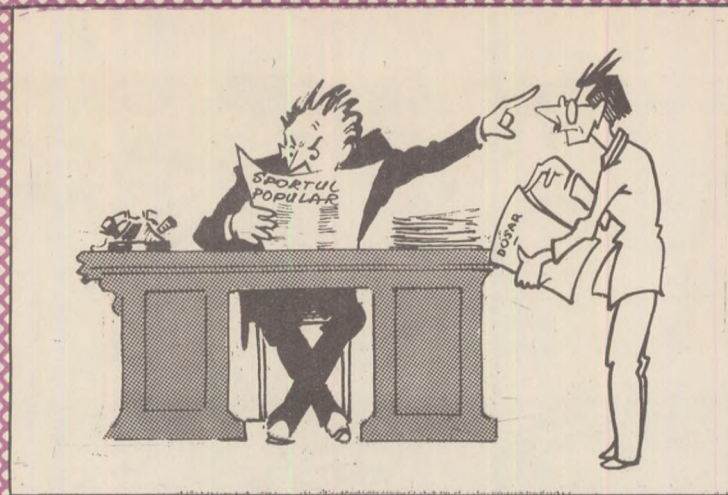

Propunerea caricaturistului BENEDICT GĂNĂSCU

Se mai întâmplă și așa

Desen de Barbu Teodorescu

FUNCȚIONARUL „SPORTIV”

FUNCȚIONARUL: — Tovarășe șef, ce facem cu dosarul ăsta?
ȘEFUL: — Pasează-l lui Călinolu...

Desen de Antonescu Cărăbuș

DISTRATUL

— Extraordinar, ce lapsus! Unde am mai văzut eu oare figura asta?
Desen de M. Capătă

S u p o r t e r i i

(Dedicată colectivului din atelierul C. S. 2, uzina „Semănătoarea”)

Nea Nicu Munte se gîndește unde să mă repartizeze.

— Mergi în brigada lui Oncescu, îmi zise.

Dau să ies din birou. Mă oprește. Își pune ochelarii cu gesturi domoale, în timp ce pe buzele lui mijeste un zîmbet ciudat.

— Cu ce echipă de fotbal simpatizezi?

— ... ?!

Dumnealui e șef de atelier, „are plan”, sarcini, are peste o sută de oameni în subordine și poftim ce mă întrebă. Ba se miră că mă arăt încureat.

— Vezi, cu Oncescu nu faci „casă bună” dacă nu simpatizezi cu „Petrolul”, mă avertizează el cu toată seriozitatea posibilă. Acum du-te în atelier.

Iată-mă față-n față cu Oncescu. Îl măsoar de sus pînă jos și mă gîndesc, nu știu de ce, că de și-ar pune mintea cu mine m-ar obosi

ducîndu-mă la subsuoară de la un capăt la celălalt al atelierului.

— Adu-ți chei fixe, ciocan, daltă, — îmi zice. Zorește-te, avem mult de lucru...

Montăm combina de recoltat porumb. În jurul nostru foiesc alți lucrători. Fotbal?... Paso? Driblinguri? Gool!...? Aș! Mă încercă oarecare dezamăgire. „Păi ce, nea Nicu se ține de glume cu mine?!” Dar iată că sună sirena. Ne îndreptăm toți spre dulapurile de scule, din perete. Prind ceva în urechi...

— „Știința”, ah! „Știința”!...

— Da’ ce zici de U.T.A.?...

Ha, ha...

— „Progresul”? Vax! „Rapidul”?...

... Ha, ha...

Întorc fața în dreapta, în stînga, mă întorc pe jumătate... Desfacem pachetele cu mîncare.

— Nicu cu „Petrolul” n-aveți de ce vă lăuda! spune unul.

Nea Oncescu mai să se înece cu duminicatul:

— „Petrolul” a luat duminică un punct, și o să mai ia...

Mă amestec și eu zeflemisind jocul „Petrolului”. Pauza o închei prinzînd pe fața șefului meu de brigadă o încruntătură aprigă.

— „Petrolul”, spune el apăsător, e o echipă care merită s-o simpatizezi! Dar de ce trebuie simpatizată, nu-mi explică. Mai zice: Duminică „Petrolul” joacă cu „Progresul”. Mergem la meci în colectiv — cu brigada. Înțelegi?

În tribune, suporterii au pornit „atacul”.

— Haide „Petrolul”! tună Oncescu.

Deodată lîngă noi apare tovarășul Munte.

— Și dumneavoastră! mă mir:

— Vin cîteodată la meciuri,

— îmi răspunde cu un zîmbet ascuns.

Nea Oncescu „dă iar tonul” brigăzii:

— Haide „Petrolul”!

Mă cuprind ambițiile. Ripostez:

— Haide „Progresul”!

Brigada îmi acoperă vocea. Dar nici nu mai am chef de strigat. „Progresul” a primit două goluri.

— Ce? Ți-ai pierdut graiul?

— rîde satisfăcut nea Oncescu..

Fac pe surdul. Îi spun lui nea Nicu Munte:

— Dacă știam c-o să fie rezultatul ăsta nu mă mai agitam!

— Nu e nimic, Ghiță, dă-i înainte — mă îmbie el, după care strigă și dumnealui: Haide „Progresul”!

Îl întreb nedumerit:

— Dar cu cine simpatizați dv.?

— Cu fotbalul! Dar tu? — mă întrebă neașteptat.

— Eu... eu simpatizez cu...

Haide „Petrolul”! Haide „Progresul”... Haide... Simpatizez cu suporterii!

GHEORGHE HOINARU
— lăcătuș —

Desen de N. Arion

FĂRĂ CUVINTE

PATRU PE... UNU!

Ajungînd la casa de odihnă, m-am prezentat tovarăşului administrator şi explicîndu-i cu de-amănuntul firea mea domoală, l-am rugat să ţină seama de specificul acesteia şi să-mi dea o cameră mai retrasă. Ce om înţelegător şi îndatoritor! Cred că n-o să-l uit niciodată şi îi voi face loc într-un roman de-al meu, dacă, bineînţeles, voi scrie vreodată un roman, în cariera mea de casier. Mi-a dat o cameră patru pe unu. Şi toţi patru fumau, toţi patru erau veseli, toţi patru veneau noaptea tîrziu, toţi patru şi fiecare pe rînd se sculau în toiul nopţii şi aruncau cu pantofii după vreun gîndac imaginar de îmi tresărea inima şi strigam „foc!” sau „hoţii!”, deşi ei rideau şi de una şi de alta.

Am făcut cunoştinţă. Mai mult eu cu ei, şi asta pe tot intervalul de la 22 la 'ntîi, cît am stat împreună.

La prînz am mers împreună. Ne-am aşezat toţi cinci la o masă. Parcă îi văd şi-acum. Erau foarte veseli. Unul dintre ei s-a ridicat să împartă supa. A împărţit-o foarte conştiincios şi în mod egal, pe halna, vesta, cămaşa şi pantalonii mei. Doamne, şi ce veseli erau!... Cînd să împartă felul doi, abia i-am putut convinge că m-am săturat. La desert însă, n-am mai avut ce face şi a trebuit să primesc, întrucît mi-au băgat cu de-a sila prăjitura cu frişcă în buzunarul hainei. Ce oameni prevăzători! Şi acum, după atîta vreme, simt o oarecare plăcere cînd bag mîna în buzunarul hainei.

Am cunoscut o fată. De cîteva zile ne plimbam împreună. Mă vede unul dintre ei: „Popescule!!!...” şi mă ameninţă cu degetul. Fata, contrariată, se uită la mine. Eu la ea. Ne uităm unul la altul. Într-un tîrziu, am căzut de acord că ne-am privit destul şi am mers liniştiţi mai departe. După cîţva timp ne-am despărţit definitiv, întrucît auzisem, şi eu şi ea, că eu sînt căsătorit. Am chibzuit îndelung, mi-am depănat toate amintirile, ştiu bine că nu m-am căsătorit niciodată, dar simt o îndoială în suflet. Poate sînt totuşi căsătorit!? Doar e un lucru ce i se poate întîmpla oricui. Cel puţin aşa spun cei patru tovarăşi de cameră. Pînă una alta, fata cu care vorbeam e consolată de unul dintre ei. Şi asta e precis căsătorit, nu ca mine.

Două nopţi am ţinut-o într-o petrecere. Îmi petreceam privirea-mi ostenită pe feţele celor patru tovarăşi de cameră, fără a reuşi să scot de la ei mai mult decît „pas-parol”, „deschis”, „plus”, „pas” şi de mai multe ori „cip”. Cred că vorbeau păsăreşte (deşi nu pricep de ce tocmai în cameră şi în timpul nopţii), dar nu suficient de bine, întrucît nu ştiau să spună şi „cip-cirip”, expresie pe care o cunosc de mic copil. Dă altfel, e clar că ei hăbar n-aveau de ea, deoarece cînd am pronunţat-o, ca să-i încerc, au strigat la mine să nu mă bag şi că aş face bine să mă culc — lucru pe care îl doream de 48 ore.

Tocmai mă gîndeam să plec cu termen redus, cînd s-a întîmplat minunea. Minunea asta era un fel de inspector. Inspectorul a avut o discuţie cu administratorul, administratorul cu rudele lui, rudele lui cu administratorul, administratorul şi rudele cu inspectorul, şi pînă la urmă, administratorul şi rudele şi-au făcut bagajele, iar eu am rămas în cameră, unul pe patru...paturi. A doua zi camera s-a făcut de trei pe patru. Au venit doi tovarăşi mineri. Ce mină au făcut cînd m-au văzut aşa de odihnit! În cîteva zile mi-am revenit. A revenit şi... fata! Li cunoştea pe mineri. O plăcere să ai asemenea tovarăşi!...Cred că o să mă fac miner... (dacă o vrea... ea!)

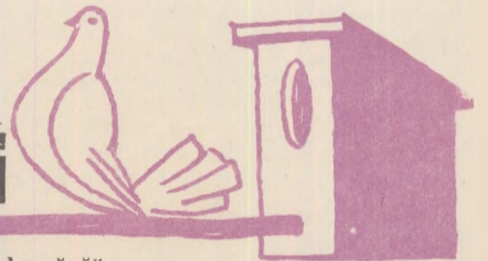
NINEL CONSTANTINESCU
maistru la Combinatul industrial
„23 August”, Cîmpina

URSUL: — Eu înţeleg vînătoarea, dar nu pot fi de acord cu braconajul!

Desen de V. Vasiliu

O poveste cu porumbei

Din ciclul „una boacăna”

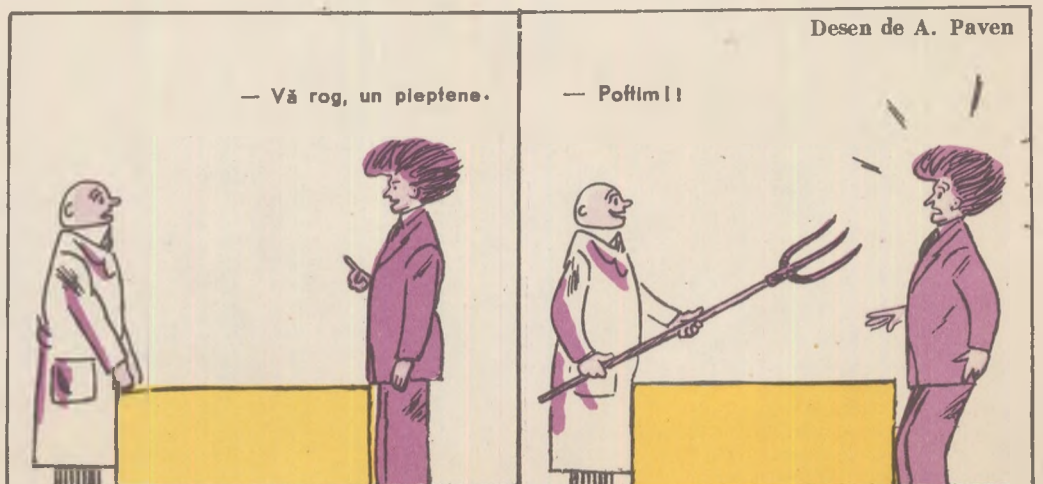
Gozurile sînt deşeurile care rămîn după treieratul cerealelor şi sîervesc drept furaje. Trustul regional Gostat Timişoara a repartizat G.A.S.-ului Becicherecul Mic o cantitate de gozuri pe care G.A.S.-ul, conform contractului, s-a dus s-o ridice de la baza raională Arad.

Ei, dar vezi că baza asta raională are de vînzare gozuri şi arc de vînzare şi porumbei. Se pare însă că tovarăşii de aici stăteau cam slab cu planul de desfacere a porumbeilor care, fie că erau călători sau nu, se dovediră în mod precis stătători. Stăteau la bază şi nu-şi luau zborul. Adică, zborul şi l-ar fi luat ei, dar important pentru tovarăşii de la bază era ca porumbeii să-şi ia zborul contra cost. Astfel, în ziua cînd delegatul gospodăriei de stat s-a prezentat la bază cu autocamionul ca să ridice cantitatea de gozuri conform contractului, tovarăşii de la bază i-au gungurit delegatului că, dacă vrea gozuri să ia şi porumbei. Şi anume nu doi, trei porumbei, ci cam cincizeci de bucăţi.

În primul moment, delegatul G.A.S. a rămas năuc, dar apoi a gungurit şi el că în contract scrie de gozuri şi nu de porumbei. Pentru că avea nevoie G.A.S.-ul de 50 de porumbei, aşa cum avea nevoie baza de 50 de girafe. Dar pentru că G.A.S.-ul avea nevoie de gozuri, delegatul n-a avut ce face, i-au pus la pachet 51 de porumbei, care au zburat de la bază la G.A.S., iar de la G.A.S. la bază au zburat 637,50 lei, conform facturii. Acum G.A.S.-ul are în plus 51 de porumbei cu care n-are ce face şi are în minus 637 de lei cu care avea ce face.

Iar porumbelul 51, pesemne mai călător decît ceilalţi, ne-a adus nouă în cioc povestea de mai sus, ca să observăm că şi tovarăşii de la baza raională Arad au cîteodată idei în plus cu care nimeni n-are ce face. Pentru că nu tot ce zboară se... cumpără, mai ales cînd n-ai contract.

S.R.

Desen de A. Paven

ȘTIRI „UNA ȘI UNA“

Orașul Stalin

Recent, în acest vechi oraș, un grup de cercetători au descoperit o serie de urme deosebit de interesante. Examinându-le mai îndeaproape, s-a constatat că este vorba de urmele... nenumăratelor drumuri pe care le face în mod nejustificat la București cu mașina magazinului de prezentare „Gostat“ din Orașul Stalin conducătorul acestei unități, Negoescu Ioan. Odată descoperirea făcută, s-a trecut la evaluarea ei în conformitate cu... tariful I.R.T.A. Așa că Negoescu va avea de suportat (sperăm să suporte cu bine) aproape 14 000 lei, adică i se va imputa costul deplasărilor... „deplasate“ pe care le-a efectuat.

Rezultă deci că cei aproximativ 14 000 lei vor face și ei un drum. Dar unul scurt. De la Negoescu Ioan la... Trustul regional „Gostat“... via serviciul financiar. De unde se vede că pentru Negoescu proverbul „Călătorului îi șade bine cu drumul“, nu se potrivește.

Greaca (raionul Oltenița)

Întovărășirea „Elena Pavel“ din comună anunță pe această cale că renunță în viitor la serviciile brigăzii a III-a a S.M.T.-ului Budești care a executat lucrări de arătură de calitate „Regretabilă I-a“. Cu această ocazie, întovărășirea mai face cunoscut că Dunea Ion, șeful brigăzii a III-a, sub motiv că nu are la dispoziție suficient teren, a scutit de orice efort cinci tractoare tractoare din cele cu care se prezentase. În realitate însă, întovărășirea avea destule suprafețe pe care cele cinci tractoare puteau să-și exercite în voie... profesia.

Unii conducători de cămine culturale n-au avut grijă ca reparațiile necesare imobilelor respective să fie făcute în timpul verii.

ÎN BIBLIOTECA CĂMINULUI

Desen de Fred Ghenădescu

— Uite ceva interesant de la Polul Nord!
— N-ai ceva din țările calde? E spart geamul și trage strașnic.

URZICA AJUTĂ

Igiena „Higienei“

La unitățile de frizerie pe care cooperativa „Higiene“ din Rîmnicu Vilcea le are în diverse localități din regiunea Pitești, nu se luca cu destulă igienă: nu exista spirt medicinal, iar mașinile de tuns și celelalte ustensile nu erau bine întreținute și dezinfectate. (Sezizare de la corespondentul voluntar C. Ungureanu din Pitești).

Transmițându-i Urzica această sezizare, U.R.C.M. Pitești (Uniunea regională a cooperativelor meșteșugărești) a răspuns imediat că „pentru remedierea acestor lipsuri, s-au luat urgent măsuri corespunzătoare“.

Energici oameni, tovarășii de la U.R.C.M. Pitești!

... Spirt!

Construcții fără Mustăț

Șantierul „92 apartamente Craiova“ era atît de bine condus de responsabilii săi (Dumitru Popescu, șef de șantier, și Minică Mustăț, diriginte de șantier) încît — înainte de-a termina bine cele 92 de apartamente din titulatură — începuse să construiască (...peste plan) și un al... 93-lea.

Se speră că lucrările executate la... suprafață de această brigadă, vor fi analizate în... adîncime.

Urziceni

În urmă cu puțin timp, a părăsit... ne-regretat conducerea G.A.S.-ului „Ion Roată“ — Dumitrache Mihai — care a dovedit din plin că are o bună pricepere în... proasta organizare a procesului de producție. Datorită sprijinului său neprecupețit, gospodăria a obținut rezultate ușoare la... cîntar, ceea ce se știe... atîrnă greu. Înainte ca Dumitrache Mihai să plece din incinta G.A.S.-ului, salariații gospodăriei i-au urât „Cale lungă, drum de fier“ și uite-asa s-a făcut că a ajuns atît de repede din raionul Urziceni la... Urzica.

Orăștie

Nu de mult s-au împlinit patru ani de cînd S.M.T.-ul Orăștie a predat, sub formă de împrumut, unui delegat al Sfatului popular raional Ilia, o priză de putere tip KD necesară în campania de treierii din anul 1955. După discursul care se rostește la aniversări, s-a servit inevitabilă gustare cu care ocazie s-a toastat pentru sănătatea Sfatului popular raional Ilia, care e... suferind. Nu aude (apelurile prin care se cere înapoierea prizei) și nu vede (că e timpul să restituie această piesă). În problema restituirii către S.M.T.-ul Orăștie a prizei, așteptăm să se facă... contact.

DAN MANOLESCU

Desen de H. Guttman

— Căutați secția de anticariat?
— Ce vă face să credeți?

MAESTRUL ȘI... BRIGADA

Brigada noastră-artistică nu-i mare: Trei fete (dar ce fete!), doi băieți, Un acordeonist, o instructoroară Și... eu! Vă rog poștiți să ne vedeți!

Dar să vorbim ceva despre echipă. Aveam idei, subiecte berechet, Dar ne lipsea un text. Și-atunci în pripă Ne-am adresat unui distins poet.

Maestrul ne știa (fusese doară De-atîtea ori în fabrică la noi!) Ne-a ascultat și-a spus cu vocea-i clară: — Voi scrie un spectacol pentru voi!

Ce-a fost atunci pe noi! Ce bucurie! Parcă ne și vedeam pe scenă sus Cîntînd, interpretînd cu veselie Un text frumos (și cu umor în plus...)

Și-am așteptat încrezători să vină „Cupletele“ promise de maestru; Dar nu înțelegeam din ce pricină Întîrzia atît (chiar un semestru!)

Văzînd deci situația „albastră“ În care ne aflam, ne-am hotărît Să scriem în colectiv, cu mina noastră, Spectacolul ce-l așteptam atît.

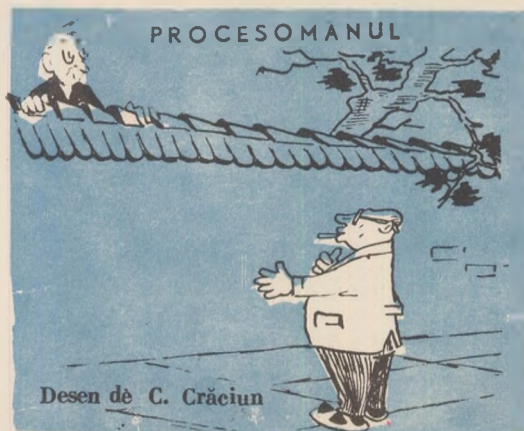
Și după-o muncă aprigă, în fine, Am reușit s-avem un text bogat... Cît despre premieră, a mers bine: S-a ris din plin și s-a aplaudat.

Dar la final, un spectator din sală La noi pe scenă acru a venit: — Brigada voastră nu-i „originală“, Aceleași glume ieri le-am auzit!

Crezurăm la-nceput că-i născocire (Doar repetasem totul în secret) ...Uitasem însă din nefericire De mult prea enigmaticul poet!

Maestrul însă vezi că nu uitase Subiectele ce i le-am dat, ușor. Dovadă, pentru Radio crease Trei scheciuri la „Satiră și umor“.

GRIGORE POP

Desen de C. Crăciun

— Să știi... dacă se scutură vreo frunză în curtea mea, te dau în judecată!

Sint unii care chiulesc de la serviciu,
arind diferite certificate medicale.

— Doctore, cînd fac așa mă doare!

Desen de Sbierra

negru pe alb

Editura științifică a editat, printre alte lucrări, și un indicator alfabetic al localităților din R.P.R. Acesta cuprinde o Erata și un „Cuprins”. Menirea Eratei este de a corecta greșelile existente în cuprinsul lucrării. Menirea „Cuprinsului” este de a arăta capitolele principale cuprinse în lucrare.

Erata în cauză are nevoie de o altă erată, ea trebuind să arate așa cum nu arată. Astfel, la pagina 6, rîndul 14, nu este coloana I, ci coloana II, după cum la pagina 9 nu este rîndul 21, ci rîndul 18. Și urmărind în continuare erorile constatăm că la pagina 83, rîndul 30 de sus în loc de Rîmnicu Vilcea trebuie să citim Rîmnicu Sărat, cînd de fapt lucrurile stau tocmai invers. Apoi, la pagina 91 la rîndul 31 de sus nu este nici o greșeală. În sfîrșit, la pagina 529 rîndul 20, de sus, situația e neclară încît nu se înțelege dacă-i vorba de rîndul 32 de sus sau 20 de jos.

În orice caz, indiferent dacă privim de sus în jos sau de jos în sus, constatăm că acest indicator alfabetic are nevoie de... alfabetizare.

Problema capitolului din „Cuprinsul” de la sfîrșit are următoarea înfățișare: Cuprins punct 9; Indicator alfabetic al arterelor orașului București. Or, așa ceva nu există în „Cuprinsul” indicatorului. Există în schimb un plan foarte sumar al orașului București. Apoi, pe harta fizică administrativă de la punctul 10 al Cuprinsului este o altă greșeală, care în erată nu este cuprinsă. E vorba de localitatea TUZLA care în hartă este indicată între Techirghiol și Vasile Roaită. În realitate ea este între Vasile Roaită și Mangalia.

Deci din cele relatate rezultă că Editura științifică are lipsuri de ordin... științific în materie de geografie care trebuie grabnic corectate în toate cele patru puncte cardinale ale indicatorului.

ION VASILE

— Noapte bună, Popescule!

Desen de Pall

Replici... rimate

În legătură cu graba unor spectatori de a-și lua hainele de la garderobă după terminarea spectacolului:

„Sălbaticii” — remarcă fără jenă
La urmă, oamenii cu caracter —
Se pot vedea la Național pe scenă,
Sau la oricare teatru... în foyer.

Așteptînd intrarea în scenă, membrele corpului de balet de la Teatrul de Operetă discută în culise atît de tare, încît se aude pînă în sală:

Și-n felul ăsta — lucru uimitor —
Te-alegi atunci cu două operete:
În scenă e „Studentul cerșetor”,
Iar în culise... „Zarvă între fete”.

Uneori, spectacolul cu piesa „Soțul ideal” începe la Teatrul Municipal cu întîrziere

De această-ntîrziere,
Mulți își spun cu neplăcere:
— Cum e „Soțul ideal”,
Dacă nu e... punctual!

Apropo de bufetul Teatrului Tineretului, unde se vînd produse nu prea proaspete.

De-aceea socotesc că pe dreptate
Un spectator odată exclamat-a:
— La ei, precis, sint din antîchitate
Și „Antigona”, dar și... ciocolata!

V.D. POPA

Om în plus

În productivitate voind să excelez
Găsit-am noi sisteme cu care să lucrez:
Făcui o sculă nouă (dispozitiv teribil)
Am folosit opt ore la maximum posibil.
Sacrificînd fumatul, uitînd de Pronosport,
Înlăturai deodată din muncă timpul mort,
Am transferat doi oameni care lucrau

[de formă
Realizînd cu restul mari depășiri de normă
Globală pe echipă și dînd și calitate.
Credeam că sint profesor în... productivitate.
.....

Ieri am primit o notă cu o repartizare:
„Vi se repartizează tovarășa Cutare...”
Strigai: „Nu am nevoie, pîn’ se termină anul,
Cu oamenii echipei eu realizez planul.”
Un om în plus ca număr nu-și are rațiunea
Deci iată-mă în goană să descifrez minunea.
Purtat pe la servicii, cum știți, de jos în sus,
Venii pînă la urmă... „convins”, cu-n om
[în plus.

Deci productivitatea s-obține foarte greu
Cînd omu’n plus e ruda directorului meu.

P. BUTUCESCU

TOT PE DRUM, PE DRUM, PE DRUM...

Dragă Ionele,

Află că mai am două luni și dau și ultimul examen. Voi fi deci agronom! De abia aștept clipa cînd ne vom revedea. Părinții mei sint nicat calificarea ta pe locul întîi printre tractoriști. Ura! Te felicit! Aflînd că te-ai stabilit la Ivănești, voi cere ca și eu să fiu repartizat acolo. Pînă atunci, te îmbrățișez cu drag, pe veci a ta, Irina.

Scumpa mea Irinel, II

Sint foarte supărat ca nu am primit nimic de la tine. Sper că vei termina curînd cu examenele. Eu am stat foarte puțin timp la Ivănești, deoarece pe lingă comună nu trece nici un rîu și tu știți cît îmi place mie să pescuiesc. Scrie-mi la S.M.T.-Boureni. Al tău, Ionel.

Draga mea Irina, III

De ce nu-mi scrii? Sint alarmat! Ești supărată? Nu mă mai iubești? Despre mine află că nu mai sint la S.M.T.-Boureni, deoarece am aflat că la Zmeeni este și pădure aproape de sat și tu știți cît îmi place mie să vînez. Scrie-mi la S.M.T.-Zmeeni. Te sărut, Ionel.

Irinel!

IV
Ce-i asta? N-am mai primit nimic de la tine de multă vreme. Ești atît de ocupată cu examenele încît ai uitat de mine? Te rog să-mi răspunzi imediat pe adresa unchiului meu din Tăbăcești, deoarece m-am transferat la S.M.T.-ul de acolo. M-am plictisit cu tractoarele din Ivănești, Boureni și Zmeeni. Mai ales că aici, la Tăbăcești, este și vie. Aștept răspunsul tău urgent, ca să mă liniștesc. Ionel.

...!!

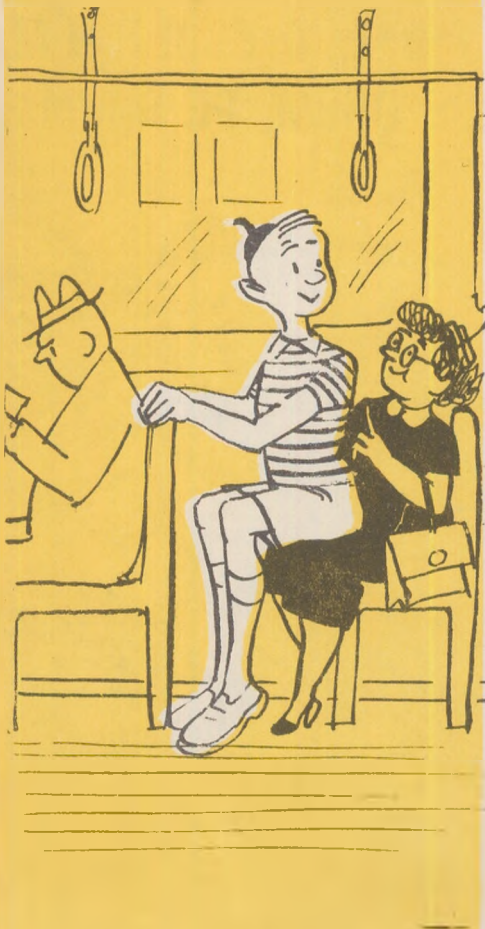
V
Nu știu dacă trebuie să mai pun titlu scriorii mele! De ce nu răspunzi? Deoarece tractorii sint un om iute, neastîmpărat, m-am transportivă și m-am înscris la cros. Dacă nu-mi răspunzi imediat, nu știu ce se întîmplă! Nu te mai sărut... Ionel!

Dragă Ionel, VI

Scrisoarea de față ți-o trimit prin cineva de la minister care a promis că te va căuta prin țară. Se pare că tu ți-ai greșit meseria: nu tractorist trebuia să te faci, ci porumbel voiajor. Dacă ție nu-ți plac tractoarele cu care lucrezi și le schimbi lor piesele și ție domiciliul, ce se va întîmpla cînd ne vom căsători? Ție ți-au plăcut — cel puțin așa spuneai — ochii mei, gura, nasul meu. Ești prea nestatornic. Așteaptă și tu pînă o să se instaleze un S.M.T. într-o pădure, prin mijlocul căreia să treacă o apă, pe malurile căreia se existe o vie și o casă în care să locuiască un unchi sportiv.

Pînă atunci, află că eu am fost repartizat la Ivănești, la cererea mea, deoarece știam că acolo te afli și tu. Dacă știam că-ți place atît de mult să călătorești, urmam cursurile conducătorilor de tren, iar tu te făceai mecanic de locomotivă. De aceea, eu schimb macazul: ori vii la Ivănești înapoi, ori aștepti să se construiască tractoare-helicopere, cu care să vii la mine de unde ai fi. Hotărăște-te! Irina.

p. conf. S.M. RUSU

— Ascultă, Pulule, dacă te întreabă controlorul să spui că ai patru ani!...

SFATURI GOSPODĂREȘTI

Ateliere particulare

Bunii gospodari care lucrează la diverse întreprinderi își pot crea — fără cheltuială și fără... autorizație — mici ateliere particulare.

Cu procedeul pe care l-au experimentat trei muncitori de la întreprinderea „Clement Gottwald” din București, atelierele particulare pot fi organizate chiar în interiorul întreprinderii și pot funcționa chiar în timpul programului și cu materialele întreprinderii.

În atelierele lor particulare pe care le-au organizat în întreprindere, cei trei muncitori au și dat primele produse.

Tovarășul Nedelcu Constantin, forjor, și-a confecționat — în fabrică, în timpul programului și cu materialul fabricii — o... daltă de timplărie pentru îngropatul balamalelor la uși. În urma acestei realizări, tovarășul Nedelcu a fost sfătuit să... îngroape acest procedeu incorect, sau să continue, dacă îl ține... balamalele.

Vlad Gheorghe, fochist la uzina termică, și Cojocaru Gheorghe, lăcătuș la secția debitare, și-au confecționat — în fabrică, în timpul programului și cu materialele fabricii — cel dintâi, un cuțit mare de bucătărie, iar celălalt... șase cuțite de masă. În urma acestor realizări, cei doi... proprietari de ateliere particulare, care au dovedit astfel că au ajuns... la cuțite cu morală, au fost sfătuiți să-și înceteze activitatea de... proprietari de ateliere. Până una alta, au fost luați... în fabrică.

Transporturi inutile

Camionul nr. 25815 (condus de șoferul Șuş Tudor) trimis de I.C.I.L. București la I.C.I.L. Titu să încarce brânză, parcurge

gol pînă acolo 60 de kilometri, acolo gestionarul Necula Constantin refuză să predea marfa respectivă și camionul se înapoiază gol la București, după ce-a parcurs astfel, gol, în total 120 kilometri.

Alt camion (nr. 27483), condus de șoferul Buzincă Gheorghe ducîndu-se la I.C.I.L. Domnești să încarce brînză, dar lipsind gestionarul de-acolo, se înapoiază gol, după ce-a parcurs — dus și întors — 50 de kilometri.

Autocamionul nr. 27221, condus de șoferul Copcea Dumitru, s-a plimbat gol pe la centrele I.C.I.L. din Sohatu, Gălbinași și Fundeni — în total, dus și întors, 117 kilometri — fără să încarce brînză, din vina delegatului Joița Alexandru de la raionul Brănești.

Mașina „Skoda” nr. 25540, condusă de șoferul Oprică Iancu, trimisă la Roșiori de Vede să încarce brînză, a stat acolo încărcată, 14 ore, pentru că inginerul C. Stere, șeful secției I.C.I.L. Roșiori, aflîndu-se la chef, n-a avut... chef să-i dea șoferului actele de plecare, încît mașina a revenit la București abia a doua zi, înregistrînd astfel: 10 ore de circulație, plus 5 ore de staționare pentru încărcare, plus 14 ore de staționare pentru... chefinginerului.

Aceste transporturi inutile costînd bani înseamnă că — procurînd brînză în asemenea condiții — I.C.I.L. București nu face... nici o brînză.

Cu alte cuvinte, tolerînd la secțiile și centrele din regiune, asemenea gestionari, delegați și ingineri, înseamnă că tovarășii de la I.C.I.L. București (... întreprindere pentru colectarea și industrializarea laptelui) în loc să... pape brînză... papă-lapte!

CRISTEA BOLDU

PODURILE DIN MOISEI

Semnalîndu-ne tovarășul corespondent voluntar Chindriș Dumitru din Baia Mare că un pod din comuna Moisei (raionul Vișeu, regiunea Baia Mare) e de multă vreme foarte uzat, încît nu se poate circula pe el, am semnalat la rîndul nostru acest lucru Sfatului popular al raionului Vișeu. Iar sfatul sesizat ne-a răspuns următoarele: Acest pod aparține de Direcția drumurilor naționale Cluj. Adresați-vă acestei direcții.

Și ne-am adresat. Am sesizat... „Direcția drumurilor naționale Cluj”. La această sesi-

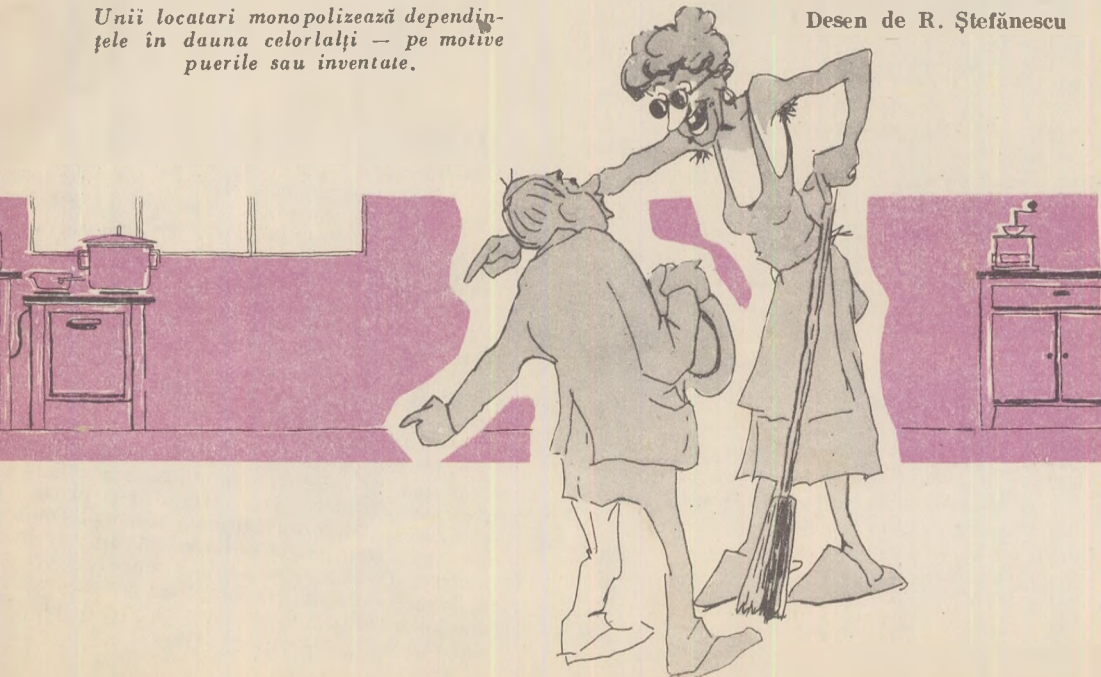
sare ne-a răspuns... „Direcția regională drumuri și poduri Cluj”. Și ne-a răspuns așa: Acest pod e în administrarea direcției noastre, dar în afara comunei Moisei se mai află două poduri care sînt în administrarea Sfatului popular al raionului Vișeu, regiunea Baia Mare. Adresați-vă acestui sfat.

Urzica speră că — între cele două foruri care „se combat”, dar nu-și repară podurile — se va realiza totuși, pînă la urmă, o... punte de înțelegere.

C.

Unii locatari monopolizează dependențele în dauna celorlalți — pe motive puerile sau inventate.

Desen de R. Ștefănescu

— Nu e loc, tovarășe: aici gătesc eu, iar acolo e locul frigiderului pe care o să-l cîștig la Prono-Expres.

URZICO,

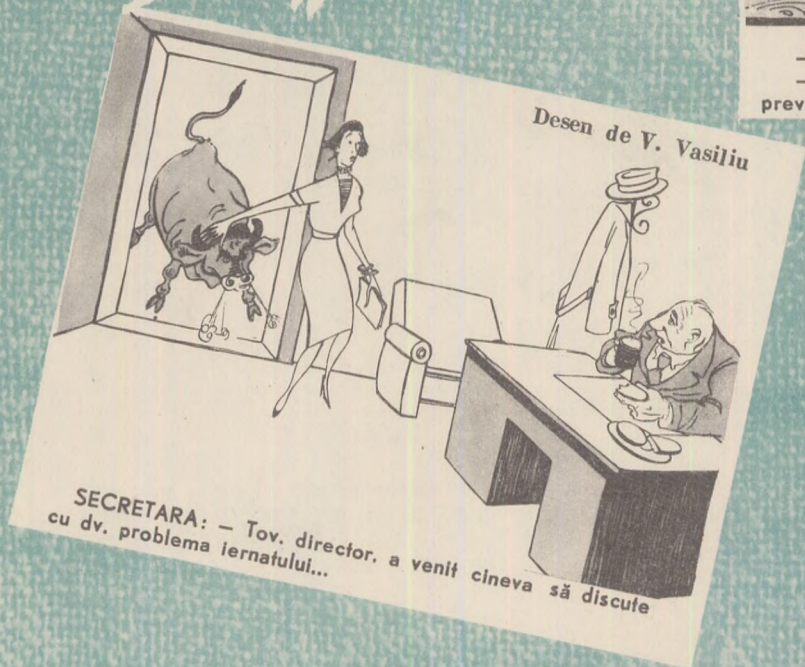
Mai rar activitate... polisportivă, ca la noi la Medgidia.

Cînd pe stadionul I.M.U. (al întreprinderii metalurgice de utilaje) se desfășoară un meci de fotbal, asistezi în același timp și la o întâlnire de lupte clasice și la un joc de polo pe apă. Explicația: fotbalistii noștri joacă și cu picioarele, și cu coatele, și cu toate celelalte părți ale corpului: mă rog, adevărate lupte clasice! — iar cînd mingea e șutată mai puternic, nimereste tocmai într-o groapă mare, plină cu apă, aflată în spatele tribunei, și cînd vor fotbalistii să pescuiască mingea de pe lac, să te ții... polo pe apă.

Iar dacă îți plac emoțiile... tari și senzațiile... ascuțite, să iei bilet la tribună. Explicația: tribunele stadionului nostru nu sînt terminate decît pe jumătate; în cealaltă jumătate se află numai niște pari înfipti în pămînt, peste care n-au fost instalate și niscaiva scînduri, în chip de bănci. Așa că unii spectatori vin cu... scîndurile de acasă și le așază pe acești pari, dar cînd e pe terenul de joc vreo fază mai palpitantă și spectatorii, cuprinși de entuziasm, se ridică în picioare, scîndurile cad, și cînd spectatorii se rează, iau contact... nemijlocit cu parii. Și să te ții atunci senzații... tari și emoții... ascuțite.

— Păi pe aici intră tot frigul înăuntru.
— Intră, dar nu rămîne acolo, deoarece peretele opus este prevăzută și el cu o ... gaură asemănătoare!

SECRETARA: — Tov. director, a venit cineva să discute cu dv. problema iernatului...

— Problema a fost parțial rezolvată...

Dragă Urzico

Unii cetățeni propun remedierea acestor lipsuri, motivînd că îi doare... în suflet cînd văd stadionul neterminat, dar pe tovarășii răspunzători de această situație, nici... capul nu-i doare.

Gherlan Ilie
Medgidia, str. Călărași 20

DRAGĂ URZICO,

La sancțiunile pe care le cunoșteai pînă acum (mustrare verbală, mustrare scrisă etc.) adaugă, te rog, o sancțiune nouă: „pedepsit prin avansare“.

Această originală sancțiune e aplicată de către T.I.L. (Trustul de industrializare a lemnului) București. La o unitate subordonată — fabrica de cherestea „21 Decembrie“ din Telega — funcționa un salariat necorespunzător: contabilul Drăgănescu Iulian. Sezîsîndu-i-se acest fapt, conducerea trustului „s-a angajat să lichideze în cel mai scurt timp această gravă lipsă“

Și a... lichidat-o. Cu adresa nr. 142/1959 l-a... avansat pe Drăgănescu Iulian, transferîndu-l din postul de contabil al fabricii de cherestea „21 Decembrie“ din Telega, plătit cu 900 de lei lunar, în

postul de economist contabil la fabrica de cherestea Nehoiu, salarizat cu... 1000 de lei lunar.

Probabil că T.I.L. București a rezolvat cazul funcționarului necorespunzător Drăgănescu Iulian, sporindu-i salariul cu numai o sută de lei, fără a ține seamă că fabricile la care îl cocoloșește sînt fabrici de cherestea. Altfel, i-ar fi sporit salariul cu mai mult.

A fost, eum s-ar zice, o rezolvare...fără cherestea.

Un grup de muncitori
Telega

URZICO DRAGĂ,

Văzînd că publici caricaturi de diverse genuri, îți trimit să publici și această... caricatură de imobil.

Ce vezi în poză, e numai fațada unui apartament. Dar cum e fațada

apartamentului, așa e întregul imobil, și pe dinafară și pe dinăuntru: cu pereții dărăpănați și cu igrasia ajunsă pînă la înălțimea de doi metri. Din cauza umezelii, cărămizile zidurilor au și început să se sfărîme.

Această situație o cunoaște și I.L.L. Timișoara. Din 1956 îi tot cerem repararea clădirii. Rezultatul: vezi fotografia.

După cum observați, clădirea nu este prea fotografică și dacă poza arată așa cum o vedeți, să știți că vîna nu o poartă aparatul fotografic, ci tovarășii respectivi din aparatul administrativ, al I. L. L. Timișoara, care, deși au văzut că această clădire arată ca un decor de teatru dintr-o piesă cu lupte, n-au făcut nimic pentru ca ea să arate mai bine.

Le oferim de aceea poza aceasta cu o dedicație: „Spre amintire și spre reparație“.

Locatarii imobilului
din str. Odobescu nr. 8
Timișoara

URZICUȚO,

Îți trimitem o șaradă, s-o dezlegi.

Întreprinderea noastră, C.L.D.C. (Centrul de librării și difuzare a cărții) regionala Timișoara, a trimis o adresă la I.C.O.T. (Întreprin-

derea comunală orășenească Timișoara).

Prin această adresă, C.L.D.C. a rugat I.C.O.T. să reînființeze o fostă stație de tramvai din piața „Vasile Roaită“ din Timișoara. Prin reînființarea acestei stații, argumentăm noi că, între altele, ar spori și numărul cumpărătorilor la unitățile C.L.D.C.

Și iată ce răspuns ne-a trimis I.C.O.T.:

„La adresa dv. referitoare la reînființarea unei stații în piața Vasile Roaită, vă comunicăm că nu sîntem de acord, pentru aceleași motive pe baza cărora această stație a fost desființată“. Și semnează: director Tăpureanu Vasile și inginer-șef Proșteanu Sever.

Precum vezi, dragă Urzico, un adevărat răspuns — șaradă. Dar nici chiar un funcționar de-al nostru, rebusist cu experiență, n-a reușit să ghicească din acest răspuns, care sînt motivele pentru care I.C.O.T. a desființat această stație.

Poate ghicești tu, dragă Urzico.

C.L.D.C. Timișoara
(ss) Indescifrabil

Răspunsul Urzicii: — Ghicesc! I.C.O.T. a desființat această stație... din aceleași motive pentru care n-o reînființează.

P ORA

Penultima

Sfârșitul unei „carriere“

Era cel mai temut boxer din cartier (i se zicea „Mitralieră“) și-un impresar ce i-a prezis, în mod precis, o „glorioasă carieră“, s-a hotărât să-l ia în... antrepriză.

În câțiva ani, ajunse: „O surpriză!“ „Un pugilist desăvârșit!“ „Un campion de rasă!“ „Un mare internațional!“ și-însfârșit, „O stea de prima clasă pe ringul mondial!“

... Își amintește (ca prin vis) de Londra, Praga sau Paris, de glorie și bani, (avea — pe vremea ceea — cam douăzeci de ani) de tot ce despre el s-a scris („Ce Schmeling, Dempsey sau Carnera? S-a zis! Cel mai grozav azi e „Mitraliera“! Orice eșec este exclus!“)...

Dar — în curînd — veni o zi „fatală“, cînd „steaua“ internațională a... apus: un k.o. îl zvîrli, fulgerător, cu capul de „podea“, nu-i mai lăsdă în gură o... măsea și mutilat îngrozitor, ajunse dintr-o mare „stea“ un cerșetor, complet desfigurat de lovitură (el care-a fost, odată, o... „figură“).

Ce-am spus despre boxerul de mai sus cu faimă internațională, s-a petrecut exact așa.

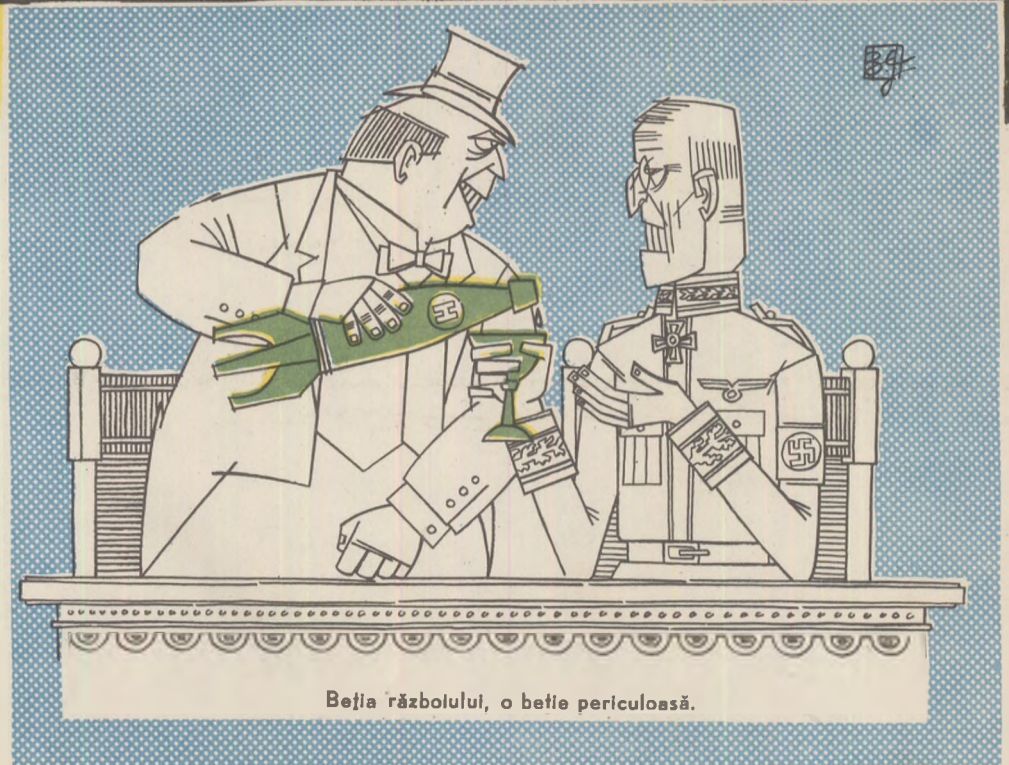
MORALĂ:
S-a întimplat în... S.U.A...

MIRCEA CODRESCU
ÎNTR-UN MAGNAȚII ARMAMENTELOR

— Și-or fi spunînd că acum ar fi rîndul nostru să ne căutăm... altă ocupație...

Desen de V. Timoc

Beția războiului, o betie periculoasă.

Desen de Benedict Gănescu

FILE DIN JURNALUL PRIMULUI CĂLĂTOR ÎN COSMOS

Pornesc spre Soare. N-am fost acolo de cînd sînt. Nu-i nimic, o să mă descurc.

Sînt în aer. Pe Pămînt cînd spuneam așa era rău, acum e bine. La prima stație automată interplanetară voi coborî puțin să mă răcoresc cu o bere.

Mă aflu pe Lună. Pe Pămînt erau nopți cu lună, iar aici e lună cu nopți. Buletinul meteorologic local anunță timpul probabil: cerul va fi acoperit cu sateliți și vor cădea ploii intermitente cu rachete de diferite mărimi. Așa că mă grăbesc... să nu m-apuice ploaia.

Mergînd pe calea laptelui, constat că e un bulevard mult prea îngust în raport cu necesitățile. Carul mare și carul mic — cele mai vechi mijloace de transport din univers — n-ar trebui lăsate să circule pe aici. Încercă drumul. Pentru că nu există stopuri, accidente de circulație nu sînt rare. Meteoriiți se ciocnesc cu planetele.

* Mă grăbesc în raza „stelelor căzătoare“. Acestea îmi amintesc de Hollywood. Ca și stelele de acolo, lucesc puțin și cad.

La dreapta navei mele, o stea cu coadă face pe vedeta. Epidemia coafurii cu coadă bîntuie și printre stele.

Iată-mă și pe Venus. În fața unei clădiri somptuoase, un afiș anunță conferința: „Există oare viață pe Pămînt?“ Mă duc și eu, trebuie să fie interesantă.

Mă găsesc deasupra Soarelui. Destul s-a găsit și el deasupra mea. Acum îi văd toate petele. Se cunoaște că pe aici nu există curățătorii chimice.

În sfîrșit, în Soare. Aici e o zăpușeală nemai-pomenită! Sînt 6000° la umbră și ștrandurile încă nu s-au deschis. Așa că sînt nevoit să mă reped pe Pămînt, pînă la Floreasca.

Și în sfîrșit, ultimul instantaneu din drumul de întoarcere.

- Scuzați, vă rog, am impresia că vă cunosc... de unde sînteți?
- De pe Uranus.
- Din cer?
- Nu, din București.

I. GRIGORESCU

FRAZE ANTOLOGICE DINTR-UN „COMICS“ AMERICAN

— „Deodată, în întuneric, omul invizibil apără.“

— „Micul lord îi spuse într-o zi tatălui său: Sînt fericit că nu m-am născut în Italia; nu știu nici o vorbă italienească.“

— „Indignat, șeful bandei îl privi de sus pînă jos și nu rosti decît un singur cuvînt:

-- Pici din fața mea, nemernicule!“

— „Cavalerul porni impetuos la atac, cu hotărîrea de a învinge sau de a fi învins.“

— „Frumoasa necunoscută primi două gloanțe în pieptul ei alb ca laptele de pasăre; prima rană era mortală, din fericire a doua nu prezenta nici un pericol.“

pt. conf. IRIS ROMAN